

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXVII

IUNIE 1990

Iubirea divină nu dezarmează

De-a lungul secolelor multe mișcări religioase care au avut un început mic, s-au dezvoltat și au ajuns mișcări puternice datorită unei conduceri consacrate și plină de putere. Și ele au continuat să crească și să se dezvolte atita timp cît au avut la cîrmă conducători consacrați și cu o clară viziune. Aceste mișcări au progresat datorită faptului că Domnul Isus Hristos a fost conducătorul lor spiritual. Cînd conducătorii au devenit însă mîndri, încrezători în sine, bisericile au stagnat. Ele și-au pierdut influența și puterea. Cînd conducătorii și-au pierdut viziunea și ele au mers pe același drum.

Popoare și națiuni au trecut prin aceeași experiență. O conducere puternică, consacrată și umilită a produs națiuni puternice. Națiuni slabe care au avut însă conducători puternici s-au dezvoltat devenind puteri mari. Cînd conducătorii au devenit mîndri, ei și-au pierdut eficiența. Nebucadnețar cel puternic altădată, este numai unul din exemplele care pot fi citate. El și împărăția lui s-au ridicat la apogeul gloriei și succesului, dar au căzut fiindcă n-au făcut din Hristos conducătorul lor. Un conducător va aduce fie gloria, fie dezonoarea unei națiuni.

Cît de recunoscătoare ar trebui să fie biserica lui Hristos, că în El noi avem cel mai mare Conducător pe care l-a cunoscut vreodată lumea. El este Capul bisericii. Conducerea Sa se bazează pe iubire, și de aceea Împărăția Sa va dăinui pe vecie. „Dar în vremea acestor împărății, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată”. Daniel 2,44. Biserica Sa — mișcarea Sa — niciodată nu va fi biruită, pentru că este clădită pe Stîncă, Isus Hristos; și „porțile Locuinței morților nu o vor birui”. Mat. 16,18.

Scopul acestui studiu este acela de a sublinia și de a scoate în relief calitățile conducerii care L-au descoperit pe Isus Hristos a fi un conducător puternic și cu efect. Dacă și noi vom urma principiile Lui de conducere, biserica va prospera.

Fie ca iubirea, bunătatea, neclintirea și loialitatea Domnului Isus Hristos să se afle în inima fiecărui conducător al bisericii rămășiței, indiferent în ce slujbă s-ar afla.

(Continuare în pag. 1-a)

Biserica lui Hristos este instrumentul folosit de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Misiunea ei este de a duce lumii Evanghelia. Această îndatorire stă asupra tuturor creștinilor. Fiecare, în limitele darului său și ale ocaziilor pe care le are, trebuie să aducă la îndeplinire însărcinarea Mântuitorului. Iubirea lui Hristos, descoperită nouă, ne face datori față de toți aceia care nu-L cunosc. Dumnezeu ne-a dat lumină nu numai pentru noi, ci pentru a o revărsa și asupra altora.

Dacă urmașii Domnului Hristos ar fi treji la postul datoriei lor, ar fi mil acolo unde astăzi este numai unul care vestește Evanghelia în țările lumii. Toți aceia care nu se pot angaja personal în această lucrare pot totuși s-o susțină cu mijloacele lor, cu simpatia și rugăciunile lor. Și mai este încă mult de lucru pentru suflete chiar în țările așa-zise creștine.

Nu este nevoie să mergem în țările păgine, nici chiar să părăsim cercul restrâns al familiei, dacă îndatoririle noastre ne rețin aici, ca să lucrăm pentru Hristos. Noi putem face acest lucru în cămin, în comunitate, printre cei care au legătură cu noi, printre cei cu care lucrăm zilnic.

„Dacă iubirea lui Dumnezeu este în inimă, ea se va manifesta în viața de fiecare zi“.

Cea mai mare parte a vieții Mântuitorului pe pământ a fost petrecută lucrând din greu în micul atelier de dulgherie din Nazaret. Ingerii slujitori vegheau pe Domnul vieții pe cind Acesta mergea printre țărani și meseriași, nerecunoscut și neonorat. El își îndeplinea tot atât de conștiincios chemarea în timp ce lucra la modestul Său meșteșug, ca și atunci cind vindeca pe bolnavi sau cind umbla pe valurile răscolite de furtună ale mării Galileii. Tot așa și noi putem umbla și lucra cu și pentru Hristos în cele mai umile îndatoriri și în cele mai de jos poziții ale vieții.

Apostolul spune: „Fiecare, fraților, să rămână cu Dumnezeu în starea în care era cind a fost chemat“ (1 Corinteni 7,24). Omul de afaceri poate să-și conducă afacerile în așa fel încît, datorită cinstei și credinței sale, Domnul să fie preamărit. Dacă el este un adevărat urmaș al Domnului Hristos, va demonstra religia lui în tot ce face și va da pe față înaintea oamenilor spiritul lui Hristos. Mecanicul poate fi un reprezentant vrednic și credincios al Aceluia care a muncit din greu în umila Sa viață trăită printre dealurile din Galilea. Toți aceia care poartă numele lui Hristos să lucreze și să se comporte astfel încît ceilalți, văzînd faptele lor bune, să slăvească pe Creator și Răscumpărătorul lor.

„Toți putem și trebuie să fim o binecuvîntare pentru alții“.

Mulți au găsit scuze pentru faptul că n-au pus darurile lor în slujba lui Hristos, spunînd că alții au avut daruri și ocazii mai bune ca ei. A existat chiar ideea că numai cei care sînt în mod deosebit talentați, numai acestora li se cere să-și consacre capacitățile în slujba lui Dumnezeu. Unii au înțeles că talentele au fost date numai unei anumite clase favorizate excluzînd pe ceilalți care, bineînțeles, nu sînt chemați să se împărtășească nici de activitatea acestora, nici de răsplata lor. Dar în parabola Domnului nu sînt prezentate în acest fel lucrurile. Cind stăpînul casei a chemat pe slujitori, el a dat fiecăruia partea sa de lucru.

Cu un spirit plin de iubire, putem îndeplini cele mai umile îndatoriri ale vieții „ca pentru Domnului“ (Coloseni 3,23). Dacă iubirea lui Dumnezeu este în inimă, ea se va manifesta atunci în viața de fiecare zi. Vom fi atunci înconjurați de parfumul plăcut al prezenței lui Hristos, iar influența noastră va fi spre înălțare și binecuvîntare.

„Fără îndoială că este un lucru deosebit. Acela de a învăța pe alții, dar numai dacă cel ce vorbește trăiește, practică cele ce predică“.

Nu trebuie să așteptăm ocazii mari, speciale sau talente extraordinare pentru ca numai atunci să lucrăm pentru Dumnezeu. Nu trebuie să te gîndești ce va gîndi lumea despre tine. Dacă viața ta zilnică este o mărturie despre curăția și sinceritatea credinței tale și dacă și ceilalți sînt convinși că dorința ta este să le fii de folos, atunci eforturile tale nu vor fi în totul zadarnice.

Cei mai umili și cei mai săraci dintre ucenicii Domnului Hristos pot fi o binecuvîntare pentru alții. Poate că ei nu-și dau seama că fac ceva deosebit de bun, dar prin influența lor tăcută pot pune în mișcare valuri de binecuvîntări tot mai adînci și tot mai întinse, ale căror rezultate binecuvîntate poate că nu le vor cunoaște decît în ziua răsplătirii finale. Ei nu simt și nici nu au cunoștință despre faptul că fac o lucrare însemnată. Ei nu sînt chemați să se împovăreze singuri cu îngrijorarea pentru reușita lucrării. Ei nu trebuie să facă altceva decît să meargă înainte în liniște, îndeplinind cu credințioasă lucrarea pe care Dumnezeu le-o încredințează, și viața lor nu va fi trăită în zadar. Viața lor proprie va crește atunci mai mult și tot mai mult după chipul Domnului Hristos; ei sînt atunci lucrători împreună cu Dumnezeu în viața aceasta și se pregătesc astfel pentru lucrarea cea mai înaltă și pentru bucuria neumbrită de nimic a vieții veșnice.

E.G. WHITE

Calea către Hristos, pag. 73

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România
Apare lunar sub conducerea unui comitet de redacție format din:

Dumitru Popa, redactor-șef;
Adrian Bocăneanu, secretar de redacție;
Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Apostol
Chelbegeanu și Iosif Gyéresi, membri.

Redacția și administrația:
București, str. Plantelor nr. 12 — sector 2
Telefon 20.42.07

ANUNȚ

Redacția invită pe toți membrii bisericii — pastori și laici — care doresc să colaboreze la publicațiile bisericii noastre cu studii și lucrări personale, cu traduceri sau prelucrări, în proză sau în versuri, să ne trimită manuscrisele direct la Redacție pe adresa: București, str. Plantelor 12, sect. 2, of. poștal 20. Manuscrisele să fie dactilografiate la 2 rînduri. Cele nepublicate nu se înapoiază.

Iubirea divină nu dezarmează

(Urmare din coperta I)

Noul Testament și cartea Hristos Lumina Lumii, ne prezintă pe Hristos nu numai ca Domn și Mîntuitor, ci și ca un Conducător și Sfătuitor divin. Multe texte ne prezintă principii sănătoase și actuale de conducere și administrare în viața lui Hristos.

Nici o altă persoană nu a influențat vreodată omenirea într-o așa măsură cum a făcut-o Domnul Isus Hristos. El este Modelul nostru. Biblia vorbește deseori și foarte mult despre El ca fiind Conducător. Să ascultăm cele ce spune Psalmistul: „Ia aminte, Păstorul lui Israel, Tu, care povățuiești pe Iosif ca pe o turmă! Arată-Te în strălucirea Ta, Tu care sezi pe heruvimi“. Ps. 80,1. Iar apostolul Ioan spune: „Portarul îi deschide și oile aud glasul lui; el își cheamă oile pe nume, și le scoate afară din staul“. Ioan 10,3.

Hristos a adus multe oi înapoi la turmă prin răbdarea, gingășia și simpatia Sa. El a influențat mulți conducători să ajungă să egaleze viața Sa și faptele Sale bune. În Evanghelia după Marcu 9,2 citim: „După șase zile, Isus a luat cu El pe Petru, pe Iacob și pe Ioan și i-a dus singuri de o parte pe un munte înalt. Acolo S-a schimbat la față înaintea lor“.

Hristos dorește să ne conducă pe fiecare dintre noi pe culmile celor mai înalți munți ai perfecțiunii spirituale și morale.

În întreaga Biblie se vorbește de Hristos ca fiind un Conducător care oferă mîntuire omenirii — Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii. Ținta principală a Bibliei este să ne ajute să înțelegem că mîntuirea poate fi găsită numai în Hristos. „În nimeni altul nu este mîntuirea; căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți“. Fapte 4,12. Profetul Isaia vorbea despre lucrul acesta cu secole înainte de a se naște Hristos, cînd spunea: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi

pe umărul Lui; Îl vom numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele Veșnicilor, Domn al păcii“. Isaia 9,6.

Mai înainte ca Hristos să vină pe pămînt fusese făcut Planul Mîntuirii (vezi H.L.L./17). Totdeauna Hristos acționa la timpul cuvenit. Înainte de a începe o acțiune, El aștepta pînă sosea timpul potrivit. Într-un loc El zice: „Vremea Mea nu a sosit încă“. Ioan 7,6. „Fiecare faptă din viața de pe pămînt a lui Hristos, era o împlinire a planului care exista din veacuri veșnice“. (H.L.L./106). Ținta lui Hristos în viață este arătată clar și concis: „Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut“. Luca 19,10. Orice lucru pe care îl făcea contribuia la realizarea acestei ținte. Viața Sa exemplară, învățătura Sa, predicarea Sa, vindecările Sale, moartea și învierea Sa, — toate serveau pentru a salva ceea ce era pierdut.

Cu toate că Hristos este Mîntuitorul lumii, noi dorim să-L primim nu numai ca Mîntuitorul nostru, dar și ca Domnul și Conducătorul nostru. Isus Hristos nu a venit numai să descopere Planul Mîntuirii, dîndu-Și viața Sa. Planul Mîntuirii avea un scop mult mai cuprinzător și mai adînc decît numai mîntuirea oamenilor. „Dar Planul Mîntuirii are un mai larg și mai profund scop decît mîntuirea omului; nu numai pentru acest lucru a venit Hristos pe pămînt. El n-a venit numai ca locuitorii acestei mici lumi să poată privi Legea lui Dumnezeu așa cum ar trebui privită; ci aceasta s-a îndeplinit pentru apărarea caracterului lui Dumnezeu înaintea întregului Univers“. P.P./60.

În calitate de conducători ai bisericii noi avem privilegiul de a îndreptăți și justifica, în legăturile noastre unii cu alții și cu poporul bisericii noastre, caracterul lui Dumnezeu. Hristos a ales doisprezece oameni care să-L ajute să ducă la bun sfîrșit programul început de El. Pentru acești oameni El era un Sfătuitor înțelept și un Conducător bun. El era gata întotdeauna să le dea ajutor prin cuvîntul și exemplul Său. Oricînd îi cereau un sfat, El era fericit să li-l dea. Deseori El trebuia să le dea sfat și atunci cînd ei nu-l cereau și citeodată chiar atunci cînd nu-l primeau cu bucurie — cînd acest sfat le zădărnicea visele și ambițiile lor.

Astăzi, noi avem misiunea de a ajuta pe același Conducător ca să realizeze ținta Sa de a aduce mîntuire lumii. El ne-a incredințat fiecăruia răspunderi: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezîndu-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfînt. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iați că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului. „Mat. 28,19,20.

Ce putem face noi spre a ajuta pe Conducătorul nostru în realizarea planului cerului? Sînt multe lucruri care ar putea fi menționate. Aș dori să mă refer numai la două dintre ele.

Primul: asemenea Lui noi trebuie să trăim o viață de sfințenie. Apostolul Pavel spunea: „Căci parcă Dumnezeu a făcut din noi, aposto-

C U P R I N S

• Iubirea divină nu dezarmează	C. I
• Ecumenism	3
• Despre Biserică	4
• Dumitru Florea	5
• Slujitori sau pastori independenți	7
• Știri ... Știri ... Știri ...	9
• În toată lumea	10
• Despre Principii	12
• Psalmul Bisericii	15
• Seceriș Bogat	16
• Înțelesul biblic al cuvîntului laic	C. III
• Sfîrșit de Cale	C. IV
• Din viața Bisericii	C. IV

lii, oamenii cei mai de pe urmă, niște osindiți la moarte, fiindcă am ajuns o priveștiște pentru lume, ingeri și oameni". 1 Cor. 4,9.

Ținta noastră trebuie să fie a justifica, a îndreptăți caracterul lui Dumnezeu înaintea semenilor noștri. Viața conducătorului creștin trebuie să fie asemenea celei dumnezeiești. Cuvintele și faptele noastre vor arăta dacă sintem sau nu conducători ai lui Dumnezeu. Lucrul acesta este foarte clar enunțat de E.G. White în cartea *Profeți și Regi* p. 348: „O mișcare nesăbuită, un pas greșit și valurile furioase ale unei ispite puternice pot să ducă un suflet pe cărarea pierzării”...

„Pe de altă parte, dacă prin exemplul nostru ajtăm altora în dezvoltarea unor principii bune, le dăm putere să facă binele. La rîndul lor ei vor exercita aceeași binefăcătoare influență asupra altora. Astfel sute și mii sint ajutați prin influența noastră, fără a ne da seama”.

Se știe că viața unui om este întotdeauna mult mai convingătoare decît vorbirea sa. Lumea apreciază și socotește faptele oamenilor ca fiind kilograme și cuvintele ca fiind grame. Dacă viața noastră nu este în acord cu doctrina noastră, lumea va accepta practicile noastre și va respinge predicarea noastră. Un citat care este bine să ni-l amintim cît se poate de des, se găsește în cartea „Medical Ministry” pag. 164:

„Omul care se află la conducerea oricărei lucrări pentru cauza lui Dumnezeu trebuie să fie un om înțelept, un om capabil să administreze cu succes problemele de un interes larg, un om cu un temperament echilibrat, cu o răbdare ca a lui Hristos și cu un desăvîrșit control de sine. Numai acela a cărui inimă este transformată prin harul lui Hristos poate fi un conducător adevărat”.

Trebuie să gîndim mult asupra următoarelor patru strofe:

Tu vorbești despre tine prin prietenii ce ți-i alegi,

Prin felul tău de vorbire

Prin modul cum întrebuițezi timpul liber

Prin felul cum folosești leul și bănuțul.

Tu vorbești despre tine prin lucrurile pe care le porți

Prin spiritul în care porți poverile

Prin chiar felul lucrurilor ce te fac să rizi

Prin înregistrările ce le ascuți la casetofon.

Tu spui cine ești prin chiar drumul pe care mergi

Prin lucrurile despre care îți place să vorbești.

Prin modul în care suportți înfrîngerea,

Sau printr-un lucru atît de simplu, și anume: cum mînci.

Prin cărțile ce le alegi din rafturile pline.

Pe aceste căi și multe altele tu vorbești despre tine;

Și astfel nu are nici un sens

Să te străduiești să menții niște pretenții false”.

Al doilea lucru pe care vreau să-l amintesc este următorul: Noi vom ajuta să se realizeze ținta Domnului Hristos nu numai prin exemplu, ci și prin predicarea, învățătura și desigur și prin metodele noastre de administrare. La cîteva din comitetele de toamnă ale Bisericii noastre s-a luat hotărîrea denumită chemare sau apel către frățietate, pentru a încheia predicarea Evangheliei în lumea întregă. Aceasta este ținta Bisericii A.Z.S. Orice activitate, inclusiv administrația, trebuie să aibă ca obiectiv al ei faptul de a descoperi caracterul lui Dumnezeu și de a cîștiga suflete pentru Hristos. Fiecare activitate administrativă trebuie să fie pătrunsă de ideea încheierii lucrării de predicarea Evangheliei în toată lumea.

Hristos se afla de foarte multe ori înaintea mulțimii, dar niciodată nu pierdea contactul cu ea. Întotdeauna era mai presus de mulțime, nu în aroganță și mîndrie, ci în ceea ce privește o viziune clară, înțelegerea și scopul. Hristos știa unde dorește să meargă și viața Sa era închinată scopului de a ajunge acolo. El era Prieten al oricărei persoane, nu coborîndu-Se pe Sine, ci îmbogățind pe cei cu care era în legătură, prin caracterul și valoarea Sa adevărată. El își lua timp să gîndească fără însă a deveni un visător. Hristos era un Conducător practic fără însă a se afunda în mîile de amănunte ale rutinei. În cartea „Slujitorii Evangheliei” găsim următoarea propozițiune: „Cel mai mare Conducător pe care L-a cunoscut vreodată lumea, era cel mai hotărît, cel mai simplu și cel mai practic în îndrumările Sale”. S.E. 50.

El studia descoperirile lui Dumnezeu fără a se pierde în norii speculațiilor religioase. El nu-și pierdea timpul despiciind firul în patru în chestiuni de teologie. El înțelegea realitatea lui Dumnezeu și se bucura personal de părțășia cu El. Hristos prețuia lucrurile în raport cu valoarea lor în sine, iar nu după aprecierile lumii ca: faimă, bani și putere. Era întotdeauna gata, binevoitor să ajute altora. Acest fel de a proceda a făcut din El cel mai mare Conducător pe care lumea L-a văzut vreodată, un Conducător care într-adevăr merită să fie egalat.

Conducerea poate fi în biserica noastră o experiență profund mulțumitoare. Dar ea poate deveni și o rutină monotonă, plictisitoare, fără sens. Ceea ce poate fi pentru noi, depinde de convingerile noastre lăuntrice, de experiența noastră cu Hristos și acceptarea de către noi a țintelor Sale. Dacă noi sintem mulțumiți cu un status quo, conducere noastră va fi redusă la un exercițiu inutil. Va fi mai degrabă o povară obositoare, un jug în jurul gîtului, decît o experiență vibrantă, creativă și provocatoare. Să ne ferim să nu experimentăm simțămintele, cu jumătate de inimă ale conducătorilor menționați în Maleahi 1,13. Deoarece conducerea lor degenerase într-o rutină fără sens, ei ziceau: „Ce mai osteneală e toată aceasta!” trd. Moffat.

Fiind conducători creștini, noi sintem chemați să urmăm pe Hristos, Conducătorul nostru. Dorim să avem ochii ațintiți asupra lui Isus ca „Începătorul și Desăvârșitorul credinței noastre”. Evrei 12,2.

Isus Hristos n-a comandat niciodată o armată. Nu a condus niciodată o împărăție pămîntescă. Nu a alergat niciodată după o slujbă. Nu a deținut niciodată o poziție politică. Și cu toate acestea a fost cel mai mare Conducător al oamenilor. Mulți ani mii de oameni s-au bucurat de sacrificiul ispășitor al lui Hristos.

„Iată un Om care s-a născut într-un sat obscur. A lucrat într-un atelier de tâmplărie pînă la treizeci de ani. Și apoi timp de trei ani a fost predicator itinerant. Nu a scris vreodată o carte. Nu a deținut niciodată vreo slujbă. Nu a avut niciodată o casă proprie. Nu a avut niciodată o familie. Nu a fost la nici un colegiu. El nu a pus niciodată piciorul înăuntrul unui oraș mare. Nu a călătorit niciodată mai mult de 200 de mile departe de locul unde S-a născut... Nu a avut nimic de a face cu această lume, cu excepția naturii omenești, dezbrăcată de puterea Sa divină. Pe cînd era încă un tinerel, curentul opiniei publice a fost îndreptat împotriva Lui. Prietenii Lui L-au părăsit, unul din ei L-a tăgăduit. A fost dat în mîna vrăjmașilor Săi. A fost pironit pe o cruce între doi tâlhari și, în timp ce El murea, executorii Săi trăgeau la sorți pentru haina Sa, singura proprietate ce avut-o pe pămînt. Cînd a murit, a fost coborît de pe cruce și așezat într-un mormînt împrumutat prin mila unui prieten. Nouăsprezece secole — au venit

și au trecut — s-au scurs de atunci și El este și astăzi punctul central al neamului omenesc și Conducătorul coloanei progresului.

Și nu mă voi depărta prea mult de subiect dacă voi afirma că toate armatele care au mărșăluit vreodată pe acest pămînt, toate navele ce au fost construite, toate parlamentele ce au existat și toți regii care au domnit vreodată, toate acestea puse laolaltă nu au influențat atît de puternic viața omului așa cum a făcut-o această viață solitară.

Ce tribut, ce impact uluitor! Deși Hristos nu a aspirat vreodată la o conducere politică, totuși viața Sa a influențat scena politică de-a lungul veacurilor. Niciodată El nu a fost ales Conducător al unei națiuni, dar El a influențat oamenii fiecărei națiuni de pe pămînt.

Hristos știa ce dorea să aducă la îndeplinire pe acest pămînt și își fixa ținta Sa în acord cu aceasta. Orice lucru pe care îl făcea avea un scop. Orice lucru pe care îl făcea era important în sine. Aceasta era una din cauzele pentru care influența Sa rămîne așa de puternică chiar în zilele noastre.

Este foarte reconfortant spiritual faptul că avem un Conducător în Hristos al cărui stil de conducere îl putem urma sigur. Avînd ochii ațintiți spre ceruri, vom avea călăuzirea Duhului Sfînt pentru a putea modela conducerea noastră după Hristos.

Lucrarea Duhului Sfînt este aceea de a glorifica principiile conducerii lui Hristos în noi. Supunîndu-ne Duhului Sfînt avem asigurarea că maniera conducerii noastre poate și va fi asemenea celei a lui Hristos.

Traducere
pastor-pensionar
M.T. Pîrvan

ECUMENISM. Mișcarea pentru a aduce bisericile laolaltă în acțiune unită și eventual la unire organică; de la cuvîntul oikoumenē „lume locuită”, „lumea întreagă” și astfel „universal”. Oikoumenē apare de 15 ori în Noul Testament, de pildă în Luca 2,1 cu privire la extinderea înscrisurii romane menționate și în Mat. 24,14 cu privire la extinderea predicării Evangheliei. Astăzi, printre protestanți, ecumenismul se referă la mișcarea către o federație a denominațiilor independente. În cursul secolului al nouăsprezecelea eforturile ecumenice protestante au început să se concentreze la serviciul social și la misiunile în străinătate, prin organizații ca IMCA înființată la Londra în 1844; Alianța Evanghelică alcătuită la Londra în 1846, și Consiliul Federal al Bisericilor (în America 1900). Conferința Misionară Mondială din Edinburg, Scoția, din 1910, este adesea amintită ca fiind primul pas important al mișcării ecumenice. Însemnat a fost și Consiliul Internațional Misionar care se va întruni la Ierusalim în 1928 și la Madras, în 1933. De atunci ecumenismul s-a concentrat pe frontul intern. O atare con-

ferință, mișcarea pentru „Credință și Ordine” s-a întrunit la Lausanne, Elveția, în 1927, și la Edinburg în 1937. O altă mișcare cunoscută ca „Viață și Lucrare”, a fost susținută începînd din anul 1920 de către Nathan Söderblom, arhiepiscopul lutheran de Uppsala, Suedia. Conferințe pentru „Viață și Lucru” au fost ținute la Stockholm, Suedia, în 1925 și la Oxford, Anglia, în 1927. Cooperarea ecumenică pentru tineretul creștin a fost luată în considerație la Oslo în 1947 și aceasta a fost urmată de o serie de Conferințe Mondiale pentru tineret și de Consiliul Mondial pentru Educație Creștină.

Piatra unghiulară a efortului ecumenic a fost așezată odată cu crearea Consiliului Mondial al Bisericilor la Amsterdam în 1948. Consiliul Mondial s-a întrunit din nou la Evanston, Illinois, în 1954. Unica condiție pentru a fi membru al Consiliului Mondial era „acceptarea Domnului nostru Isus Hristos ca Dumnezeu și ca Mîntuitor”.

La adunarea de la New Delhi a consiliului din anul 1962 au fost delegați din partea a 197 de biserici

membre reprezentînd 350 de milioane de creștini din 90 țări. Biserica Ortodoxă Greacă era acceptată ca membră. Condiția cea simplă inițială pentru a căpăta calitatea de membru a fost lărgită și sună astfel:

„Consiliul Mondial al Bisericilor e o comuniune de biserici care mărturisesc pe Domnul Isus Hristos ca Dumnezeu și Mîntuitor potrivit Sfintelor Scripturi și deci, caută să împlinească împreună chemarea lor comună spre slava lui Dumnezeu, Tatăl Fiul și Duhul Sfînt”.

Scîmbierea svezta a fost necesară pentru a încorpora Biserica Ortodoxă Rusă. Diferite denominațiuni protestante nu sînt membre ale Consiliului Mondial. Biserica Catholică a numit observatori pentru a participa la adunarea de la New Delhi, acesta fiind primul gest ecumenic de natura aceasta din partea Vaticanului, deși observatori romano-catolici neoficiali au luat parte la cele mai multe adunări majore ecumenice începînd cu adunarea din Edinburg din 1937.

Mulți protestanți se îndoiesc că unitatea organică e cu puțință fără

o unitate teologică, și se tem că încercarea de a prezenta o solie unită lumii în aceste împrejurări, e contrară concepției protestante de interpretării individuale a Scripturilor. Eumenismul nu are suportul neîmpărțit al laicității. Totuși mișcarea ecumenică aduce treptat bisericile laolaltă în unire formală, ca și în acțiune mai puțin formală dar unită prin organizații ca Consiliul Național și Mondial al Bisericilor.

Mai înainte ținându-se departe de preocupările ecumenismului, biserica romano-catolică a început să prezinte un interes activ față de mișcarea ecumenică în legătură cu Conciliul Vatican II, sub Papa Ioan XXIII, care a rinduit un Secretariat pentru promovarea Unității creștine care să promoveze legături mai strânse cu bisericile necatolice. Prin Secretariatul acesta s-au făcut aranjamente ca observatori protestanți să participe la Conciliu și ca să-și exprime opinia asupra problemelor care stăteau în fața Conciliului. Un decret promulgat de Sesiunea a III-a a Conciliului, intitulat „Despre Unitatea Creștină”, schița abordarea catolică a problemei. De timpuriu, în 1965, Consiliul Mondial al bisericilor numise un grup de lucru care să intre în dialog formal în chestiuni de interes și de preocupare reciprocă, cu un grup similar care să fie numit de Secretariatul pentru promovarea unității creștine.

Totuși purtătorii de cuvânt catolici de ranguri înalte nu făcuseră clar că pentru a înlesni unirea, concesiile nu pot schimba nici magisteriul (autoritatea de a învăța a bisericii) și nici papalitatea (autoritatea ei conducătoare). De aceea, eventuala apropiere dintre protestantism și catolicism va cuprinde în sine, în cele din urmă, supunerea protestantismului la doctrina și autoritatea bisericii Romano-Catolice. Multele și cuprinzătoarele concesiile pe care Biserica Romano-Catolică poate și e dispusă să le facă pentru a realiza reunirea creștinătății vor afecta numai chestiuni procedurale, nu factorii esențiali și substanțiali care fac din ea Biserica Catolică.

Pe temeiul profeției biblice și a scrierilor Ellen G. White, Adventiștii de Ziua a Șaptea anticipează eventualul succes al mișcării ecumenice, atât în eliminarea despărțirilor protestantismului, cât și în reunirea creștinătății prin întinderea unei punți peste prăpastia care desparte comuniunile ne-catolice de Roma. Atunci mișcarea ecumenică va deveni un efort plănuit de o uniune și de a asigura pacea și liniștea prin angajarea puterii cîrmuirilor civile la o cruciadă politico-religioasă universală pentru a elimina orice dizidență. Adventiștii de Ziua a Șaptea văd această cruciadă ca fiind marea apostazie la care se referă Ioan în Apocalips ca fiind „Babilonul cel mare”. Ei mai înțeleg că ultima solie de har a lui Dumnezeu adresată lumii înainte de revenirea lui Hristos cu putere și slavă va consta dintr-o avertizare

impotriva acestei mari mișcări apostate și o chemare pentru toți care aleg să-I rămână credincioși să părăsească bisericile unite cu ea. (Vezi Apoc. 13,15-17; 14,6-14; 16,12-14; 17,1-6; 18,1-4; G.C. 444, 445, 573, 588, 589, 615).

F. D. Nichol, redactor al revistei Review and Herald, a rezumat în felul următor atitudinea Adventiștilor de Ziua a Șaptea față de mișcarea ecumenică:

„Noi putem fi cordial de acord cu conducătorii Consiliului Mondial că diviziunile fără de sfârșit din creștinism sînt o tragedie. În acord cu aceasta trebuie să admitem că e un lucru lăudabil de a căuta să se înlăture aceste despărțiri și astfel să se producă unitate. Pînă aici putem merge împreună cu raționamentul dinșilor.

Ne îndoiim de înțelepciunea metodei pe care dumnezeul o folosește pentru a asigura unitatea. Să luăm în considerație susținerea evidentă care stă la baza gândirii dumnezeului și anume, că dacă diferitele grupări religioase vor ajusta sistemul lor de conducere și doctrinele lor pe ici pe colo, ele pot fi îmbinate isolață armonios. Noi credem că adevărata unitate e posibilă numai în termenii adevărului Bibliei și că orice unitate la o treaptă mai joasă decît aceasta este o înșelăciune... Adevărata biserică a lui Dumnezeu pe pămînt trebuie să se distingă, în primul rînd și mai presus de orice, prin supunerea ei la voia descoperită a lui Dumnezeu așa cum se găsește în Sfintele Scripturi (Review and Herald, 131; 14-23 sept., 1954). Într-un editorial intitulat „Pentru ce nu ne putem uni” (ibid., 142, 15-18 martie 1965), fr. F. D. Nichol explica pentru ce Adventiștii de Ziua a Șaptea refuză de a participa la organizații de felul Consiliului Național al Bisericilor.

„În inima mișcării ecumenice există metoda de a pune surdina la ceea ce membrii ei nu pot să fie de acord. Cum ar putea astfel o atare mișcare să obțină coeziune sau să prospere pînă în cele din urmă? În adîncul inimii Mișcării Advente e convingerea că noi trebuie să accentuăm doctrinele noastre distinctive... E adevărat, noi susținem anumite doctrine creștine primare împreună cu toți ceilalți creștini, dar să nu uităm niciodată că nu punctele noastre teologice cu care sîntem de acord, ci punctele noastre ce se deosebesc justifică existența noastră ca un popor separat. Numai păstrînd acele puncte de deosebire clare ne protejăm contra desființării marginilor precise ale adventismului într-o lume dezorientată. Atitudinea cuiva față de ecumenism va fi determinată de concepția lui cu privire la natura bisericii. Adventiștii de Ziua a Șaptea cred că toți creștinii sinceri, din orice comunitate constituie biserica invizibilă. Dar ei mai cred și că Biserica Adventiste de Ziua a Șaptea i-a fost dată o solie specială pen-

tru lume în generația aceasta, solia revenirii grabnice, personale și vizibile a lui Hristos pe pămînt în putere și slavă pentru a stabili împărăția Sa universală, dreaptă și veșnică și a pregătirii în vederea aceluia eveniment și că, cîndva, creștinii sinceri de pretutindeni vor recunoaște valabilitatea acestei solii și a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea ca biserică rămășiță a lui Dumnezeu. Adventiștii de Ziua a Șaptea salută comuniunea creștină cu alte denominații, dar cred că solia ce li s-a încredințat este pentru întreaga lume și că proclamarea acestei solii nu e compatibilă cu participarea ca membri în Consiliul Mondial al Bisericilor. În plus, avînd în vedere convingerea lor că solia pe care o au de dus trebuie să ajungă în toată lumea, ei nu ar putea să accepte fixarea unei regiuni limitate pentru lucrare misionară. Ei regretă că simțul lor de misiune mondială face ca participarea lor la Consiliul Național și la Consiliul Mondial să fie impracticabilă. Totuși Adventiștii de Ziua a Șaptea caută să lucreze în comuniune cu alți creștini pe orice cale care nu implică un compromis a ceea ce înțeleg a fi misiunea lor ca popor”.

În calitatea noastră de delegați la sesiunea de vară a Comitetului Executiv al Diviziunii Euro-Africa eu a avut loc în 1990 la Salzburg, confirmăm valabilitatea acestei luări de poziție și rugăm comunitățile Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din Diviziunea noastră, pe pastori lor, pe conducătorii administrativi ai instituțiilor noastre să se conformeze spiritului acestei declarații. Nimic nu s-a schimbat în poziția noastră față de ecumenism.

Redacția

* Enciclopedia Biblică A.Z.S. pag. 410-411.

DATE DESPRE BIBLIE

- Biblia a fost scrisă de patruzeci de autori diferiți, într-o perioadă de mai bine de 1500 de ani, de la 1500 în Hr., pînă la 100 d. Hr.
- Pînă în secolul al XV-lea, copiii Bibliei se scriu cu mîna.
- Numai prin secolul al IV-lea d. Hr. Biblia a început să circule cu un volum unic.
- Biblia a fost împărțită în capitole pe la mijlocul celui de al XIII-lea secol, de către Ștefan Langton, arhiepiscopul de Canterbury.
- Împărțirea pe versete a fost introdusă pe la 1551 de către Robert Ștefanus, un editor de la Paris, care a publicat ediția Greco-Latină a Vechiului Testament.

PAGINI
DE
ISTORIE
ADVENTĂ
1920—1990

Continuăm în acest număr cu publicarea biografiilor bărbaților lui Dumnezeu care prin activitatea și prin demnitatea caracterului și slujirii lor au jucat un rol deosebit în istoria Bisericii Advente din România.

Acești bărbați ce se odihnesc acum în pulberea primitoare a pământului din care au fost luați, au fost instrumentele folosite de Dumnezeu pentru dezvoltarea bisericii Sale. Ei au fost epistole vii, caractere tari și exemple pline de umilință ale puterii transformatoare a Duhului lui Dumnezeu. Vorbind despre contribuția pionierilor noștri la edificarea și dezvoltarea bisericii, serva Domnului spunea: „Este ușor acum, în comparație cu ceea ce era cîndva, să vestești întreita solie îngerească. Aceia care intră acum în această lucrare și care învață pe alții adevărul au toate lucrurile de-a gata. Ei nu pot avea experiența lipsurilor și a încercărilor pe care lucrătorii adevărului prezent le-au îndurat înaintea lor. Adevărul este clar prezentat și adus astăzi înaintea lor. Toate argumentele sînt cu grijă pregătite“. Alții s-au străduit pentru cei de astăzi. Alții au suferit greutățile începutului și alții au suferit pentru ca astăzi să ne putem afirma. „Mi-a fost arătat, spune E.G. White, că cei care au numai cîțiva ani în lucrare, care au o experiență de numai cîțiva ani în cauza adevărului prezent, nu aceștia sînt cei chemați a conduce lucrarea... El nu va alege pe aceia care nu au decît puțină experiență ca să conducă lucrarea lui Dumnezeu“ (1 T/239).

Unii tineri încep lucrarea fără a avea un simțămîntul real al caracterului înalt al lucrării lui Dumnezeu. Ei nu suferă privațiuni, necazuri și nici nu trebuie să facă față unor conflicte care să solicite exercitarea credinței... În vestirea întreiței solii îngerești, aceia care s-au angajat în lucrarea lui Dumnezeu și-au asumat un risc; ei au trebuit să facă sacrificii. Ei au început această lucrare în sărăcie și au fost confrunțați cu o categorică opoziție care i-a îndreptat și i-a apropiat de Dumnezeu în nevoia lor și lucrul acesta a făcut ca să se păstreze vie credința lor... Aceia care încep astăzi să lucreze, nu-și asumă nici un risc, nici un sacrificiu mai deosebit nu li se cere... Ei nu au cultivat un spirit de jertfire de sine“ (3 T/256).

Serva Domnului era foarte mult preocupată de aceia care au lucrat în zăduful zilei. De cei care s-au arcut sub povara sarcinilor la care au fost chemați.

Unora ca acestora le datorăm respect și considerație. Sînt părinții noștri spirituali și se cuprind în prevederile poruncii a 5-a a Decalogului. Unul dintre acești deosebiți bărbați ai lui Dumnezeu a fost și fratele DUMITRU FLOREA.

Născut la 17 noiembrie 1899 în comuna Doicești, jud. Dimbovița, fr. Dumitru Florea a dus o viață de slujire ce s-a identificat cu istoria adventă din România. Născut într-o familie cu tradiții de muncă și disciplină, ur-

Dumitru Florea

mează clasele primare la Constanța, unde tatăl său — Stan Florea (Florescu) se mutase cu serviciul ce-l avea la C.F.R. Tot la Constanța urmează și prima clasă de gimnaziu (la gimnaziul „Mircea cel Bătrîn“).

„Îmi aduc aminte“, spune dînsul mai tirziu, „că în pruncia mea s-a trezit în mine dorul, foamea și setea de a cunoaște pe Dumnezeu. Mă interesam cum este și cum se poate găsi Dumnezeu“. În 1915 găsește — pentru prima dată în viața sa — un Nou Testament la un unchi al său. Refugiat la Iași (1916) încadrat în armată înainte de vîrstă, găsește o Biblie într-un sat moldovenesc, pe care o studiază cu mult interes. Se dezvoltă acum un sentiment religios. Revenit în București, cu 12 lei pe care mama sa îi dă bucuroasă, cumpără din librărie Biblia Sinodală pe care o studiază zilnic pe genunchi.

În 1919 în timp ce se pregătea să intre la facultate, este vizitat într-o Sîmbătă după-amiază de doi tineri. Unul dintre ei era Paul Jelescu, care l-au invitat la o „adunare“. S-a dus la adunare de pe strada Berzei. Era luna martie 1919 și a continuat să frecventeze adunările bisericii adventiste, iar în ianuarie 1920 este botezat de către fr. P.P. Paulini. „Pot spune că nu eu am venit la credință, ci că Dumnezeu, pe nenumăratele Lui căi, m-a adus la această credință. M-am atașat comunității București-Nord al cărui prezbiter, Florescu Constantin era un creștin autentic și un bun cunoscător al Scripturii“, va povesti în anii de mai tirziu fr. D. Florea.

„Ucenicia mea“, spunea acest slujitor al lui Dumnezeu, „în cele ale credinței, dogmei și comportamentului creștin, în majoritatea cazurilor, s-a făcut prin intervenția Dumnezeiască din Biblie, Scrierile Spiritului Profetic și din legătura cu biserica (pastori, prezbiteri, instructori din Școala de Sabat cit și legătura personală cu frații de credință). O sete deosebită de cunoaștere îmi stăpînea inima... și

1920 — 1990

aceasta izvoarele cerului sint nesecate și putem să primim fără temere că dacă vom fi risipitori vom săraci. Cu cât cheltuiești mai multă credință și iubire, cu atât va crește în tine și în cei care au parte de ele, de la tine“.

(D. Florea 1947)

am făcut din Biblie izvorul și temelul doctrinei religioase și al îndrumărilor în ceea ce privește... felul viețuirii creștine“. Acesta este secretul puterii spirituale a pionierilor noștri și al masivității caracterului și al personalității lor.

În martie 1922 fr. D. Florea este chemat să activeze în cadrul lucrării și anume, la secretariat și redacție, fapt ce „a contribuit la îmbogățirea cunoștințelor mele de natură teologică și practică creștină“.

În 1925 fr. D. Florea este trimis în Anglia la Watford pentru a urma cursurile acestei școli. Dar n-a rămas prea mult aici, căci „nevoile de lucrători din țară, când lucrarea se dezvolta impetuos, Casa de Editură (tipografia, redacția, distribuirea literaturii) au făcut ca mâinile puținilor angajați să fie suprasolicitate“. Și ca un bun ostaș al lui Hristos, s-a întors „la lucru“. Se dedică lucrării de traducere din Spiritul Profetic și rămâne întreaga viață un sîrguicios tîlmăcitor în limba română a multor și valoroase lucrări necesare bisericii. Cît timp a putut ține în mâinile sale stiloul sau creionul, acest neobosit slujitor al condeiului a lucrat cu dăruire.

„La această lucrare de traducere“, preciza dînsul, „am avut ca distins înaintaș pe fr. Ștefan Demetrescu, căruia i-a revenit sarcina de a pune în limba română minunatele scrieri ale bisericii adventiste“.

În anul 1927 tînărul D. Florea se căsătorește cu sora Virgilia Strazzaboschi (Popa) din Sinaia și familia se îmbogățește cu Magdalena, Virgiliu, Gabriela și Dumitru (Puiu). La un an după căsătorie fr. D. Florea este eliberat din răspunderea de redactor și secretar la Uniune și transferat ca profesor de Biblie la Seminarul Teologic din Diciosinmartin, Tîrnăveni de astăzi. „Lucrarea acestui Seminar a progresat foarte mult, așa că a fost necesar să se construiască o nouă clădire, într-un loc mai

central, la Brașov-Stupini. Experiența acumulată la Seminar sub binecuvîntarea lui Dumnezeu, a făcut ca în anul 1936 să se găsească de cuvîntă a mi se încredința răspunderea de președinte al Comitetului de conducere al Uniunii de Conferințe a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea“.

„Au urmat ani viguroși de progres al lucrării bisericii din toate punctele de vedere. Noile situații aduse de cel de al doilea război mondial au pus grele probleme în fața bisericii. Dar Dumnezeu a binecuvîntat devotamentul și credincioșia servilor Săi“. Au fost ani grei. Anii de început ai celui de al doilea război mondial. Anii de prigoană antonesciană. După 23 august 1944, odată cu instaurarea regimului totalitar, a fost nevoie de multă înțelepciune, de stăpînire de sine și răbdare, de un caracter deosebit. Îi revine fr. D. Florea meritul ca împreună cu toți ceilalți pastori și membrii comitetelor Conferințelor și Uniunii de atunci, că a reușit pînă la 1955 să păstreze unitatea și viabilitatea bisericii în împrejurări deosebit de grele pentru biserică. Ca să înțelegem mai bine caracterul acestui slujitor al lui Dumnezeu, iată cum descrie dînsul în jurnalul său momentul schimbării sale în 1955: „În cele din urmă, cu voia lui Dumnezeu și sub conducerea Lui, am fost eliberat din răspunderea de la conducerea Uniunii, după aproape 20 de ani de servire în această calitate. Păstrez amintiri foarte plăcute din aceste vremuri“.

Continuă apoi să activeze în cadrul Conferinței București, pînă la pensionarea sa.

Tăcut, introspect și profund, fr. D. Florea, cunoaște după 1950 situații ce i-au afectat mult sănătatea. N-a murmurat și niciodată n-a ripostat, mai ales în perioada 1955—1958, cînd „noul val“ pornește împotriva lui ca persoană. După ani de slujire credincioasă și plină de sacrificii, este ținta unei campanii din afara bisericii și dinăuntrul ei. Aceasta nu l-a destabilizat. A rămas același modest și consecvent slujitor al bisericii.

Ca rezultat al tuturor acestor situații, în 1973 suferă un atac de paralizie care-l condamnă la nemișcare. Iată ce spune el mai tîrziu: „Mă simt îndemnat să aduc slavă și mulțumire Tatălui ceresc și pentru cei 10 ani care s-au împlinit săptămîna trecută de cînd am fost atins de paralizie“.

Deși supus unor mari suferințe fizice, este totdeauna gata să sfătuiască și să întărească pe cei ce-l vizitau. Rămîne nestrămutat în încredințarea adevărului mîntuitor și închide ochii în nădejdea răsplătirii finale.

Viața sa a fost un exemplu de dăruire și conștiințiozitate în lucrarea chemării sale.

„Vă rugăm, fraților, să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cîrmuiesc în Domnul, și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor“. (1 Tes. 5,11.12).

Slujitori sau pastori

independenți:

„Aceștia să conlucreze oare cu conducătorii Bisericii?”

Nici o organizație nu poate supraviețui fără administratori și fără procedee sistematice, metodice. Atît în Vechiul cît și în Noul Testament găsim numeroase ilustrații care arată că ordinea este una dintre primele legi ale cerului. Să adăugăm acestor fapte de bază următoarele trei adevăruri biblice :

- Lucifer a fost primul care a dezvoltat un spirit independent care l-a dus să declare război împotriva întregii autorități (Is. 14,12-14).

- Pavel cere să se dea pe față respect față de orice autoritate (Rom. 13,1-7). „Adu-le aminte să fie supuși stăpînirilor și dregătorilor să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun“ (Tit. 3,1). Desigur, excepție fac acele stăpîniri care impun unele lucruri ce constituie o violare a Legii lui Dumnezeu (Fapte 4,18-20). Acest respect, spune apostolul Pavel credincioșilor tesaloniceni, trebuie să fie acordat aceluia care „vă cîrmuiesc în Domnul, și care vă sfătuiască“ (1 Tes. 5,12-13).

- În două rînduri Solomon atrage atenția asupra acestui principiu al conducerii : „Biruînța vine prin marele număr de sfetnici (In

mulțimea sfătuitoare este siguranță — K.J.V. Prov. 11,14 ; 24,6). Acest principiu ajută pe un conducător de caracter să se ferească de a lua vreo hotărîre greșită, bazată — în mare măsură — pe propriile lui hotărîri.

Cuprinderea acestui principiu în prima biserică creștină poate fi văzută în Fapte 15. Cînd s-a declanșat o controversă în legătură cu circumciziunea, „apostolii și prezbiterii s-au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut“ (v. 6). Și ca în toate comitetele „s-a făcut cu multă vorbă“ (v. 7).

După ce fiecare a avut ocazia să ia cuvîntul, Iacob a spus ceea ce a gîndit el că trebuie făcut. Comitetul a fost de acord cu aceasta și hotărîrea astfel luată, a fost trimisă tuturor comunităților (bisericii). v. 12-13). Faptul că ne este prezentat acest grup administrativ care a acționat în capitolul 15, arată că măsurile ce ne sînt raportate ca luîndu-se în primele capitole nu au dizolvat organizația bisericii. Un fapt ce poate aduce curaj acum cînd intrăm în evenimentele finale ale istoriei pămîntului.

În 1902 serva Domnului, E.G. White a scris despre marile binecuvîntări ce s-au revărsat asupra Bisericii Creștine Adventiste de

Ziua a Șaptea, prin organizație, organizație introdusă cu aproape 40 de ani mai înainte (T.M./24-32). Cinci ani mai târziu ea avertiza: „Spiritul de smulgere, de îndepărtare de conducătorii noștri, spiritul de dezorganizare, este prezent chiar în aerul pe care îl respirăm“ (Idem, 488).

Nevoia unei atitudini echilibrate

Există desigur o eroare opusă: controlul rigid ce predomină în majoritatea lumii religioase din timpul Evului Mediu. Biblia conține principiile ce ne pot ajuta protejindu-ne de amândouă extremele.

• Iubirea unuia față de celălalt seamănătoare iubirii pe care a dat-o pe față Domnul Isus Hristos (Luca 15,12-13).

• Dezvoltarea asemănării și unității pentru care s-a rugat Domnul Isus Hristos (Ioan 17,20-23).

Cartea „Mărturii pentru predicatori“ conține un capitol denumit „Responsabilitatea individuală și unitatea creștină“, capitol ce se ocupă cu problemele unui prea mare sau prea mic control administrativ. El vorbește despre necesitatea unei acțiuni armonioase și a efortului unit și declară că oamenii trebuie să fie sfătuitoari și nu stăpînitori și de asemenea că ei trebuie să fie ascultători și răspunzători față de Dumnezeu. Ca o avertizare împotriva unei independențe nesfințite, este adăugat un apel la unitate.

Sfatul acesta a fost publicat în 1907, deci cam la șase ani după reorganizarea majoră a bisericii din 1901, deși părți din secțiunea „Ascultător și răspunzător față de Dumnezeu“ au fost scrise în 1895 și 1903, iar o parte din „Un apel (pentru) la unitate“ poartă data de 1883.

Recent o publicație tipărită de un pastor independent conține secțiunea „Ascultător și răspunzător față de Dumnezeu“ din capitolul de mai sus. Ea cuprinde declarații ca cele ce urmează:

„Dumnezeu n-a așezat pe nici unul din instrumentele Sale omenestii sub porunca și controlul aceluia care, asemenea lor, nu sînt decît muritori supuși greșelii. El nu a dat oamenilor puterea de a spune: tu trebuie să faci aceasta și să nu faci aceea“ (T.M./493).

„Nici un om nu este judecătorul potrivit al datoriei unui alt om. Omul este răspunzător față de Dumnezeu; și faptul că oamenii muritori și supuși greșelii iau în propriile lor mîini autoritatea asupra aproapelui lor, ca și cînd Dumnezeu i-a însărcinat să înalțe sau să doboare, face ca cerul întreg să fie plin de indignare“ (pag. 493, 494).

Cuvinte ca acestea eliberează ele oare un pastor de responsabilitatea sa față de Conferința al cărui angajat este? Îngăduie oare Conferința ca un pastor independent să ignore sfatul ce vine din partea conducătorilor ce răspund de regiunea unde se află acel pastor? O

privire asupra contextului istoric al avertizărilor de mai sus ne va ajuta să răspundem la aceste întrebări.

Comitetul Executiv al Conferinței Generale care în 1863 avea în componența sa numai trei membri, a crescut numeric în decursul anilor, astfel, că în 1899 el avea 13 membri. Șase dintre aceștia erau răspîndiți de-a lungul Americii de Nord, iar doi locuiau peste acean. Cei cîțiva membri ce erau la sediul lucrării din Battle Creek încercau să controleze pînă și cele mai mici amănunte ale lucrării din cele mai îndepărtate locuri ale lumii.

La sesiunea Conferinței Generale din 1901, E.G. White a vorbit despre această situație imposibilă. Ea a vorbit despre creșterea, despre dezvoltarea ce are loc și a spus:

„Niciodată nu trebuie ca mintea unui singur om sau mintea cîtorva oameni să fie privită ca fiind suficientă în înțelepciune și putere pentru a controla lucrarea și pentru a spune ce planuri trebuie să fie urmate (aplicate). Povara lucrării din acest vast cîmp nu trebuie să fie purtată numai de doi sau trei oameni“ (Manuscris 43, 1901).

În contextul acesta ea a vorbit despre „acea care dorește să exercite o putere împărătească“ (Idem). Reorganizarea bisericii din 1901 a oferit dovezi emoționante cu privire la conducerea lui Dumnezeu.

Astăzi fiecare diviziune, uniune sau conferință are un comitet reprezentativ. Membrii laici fac parte din aceste comitete. Hotărârile — la nivelul Conferinței Generale, cum și la toate celelalte nivele ale organizației bisericii — nu se mai iau, povara aceasta nu mai stă pe umerii a două sau trei persoane.

Accentul pus asupra unității

Capitolul din cartea „Mărturii pentru predicatori“ ce conține secțiunea „Ascultarea de Dumnezeu“, are și ea la rîndul ei o subsecție intitulată „Necesitatea unei acțiuni armonioase“, și „Eforturi unite“, în care găsim declarații ca acestea: „Unii declară că ei nu vor asculta de ceea ce spune un om; că ei nu ascultă de nici un om. Am fost instruită cum că este efortul deosebit al lui Satana de a face pe oameni să aibă simțămîntul că este plăcut lui Dumnezeu să-i vadă alegîndu-și propriul drum, independent de sfatul fraților lor“ (pag. 488, 489). Autoarea adaugă spunînd „că nu este un semn bun acela cînd oamenii refuză să se unească cu frații lor și preferă să acționeze singuri“ (pag. 490).

În același capitol, subcapitolul intitulat „Independența nesfințită“ conține sugestii ca aceasta: „Este de datoria noastră de a ne sfătui cu frații noștri și de a lua aminte la sfaturile lor. Noi trebuie să căutăm sfatul lor și atunci cînd ei ni-l dau, nu trebuie să-l dăm la o parte, ca și cînd ne-ar fi vrăjmași“ (pag. 500). „Oamenii să nu cedeze dorinței arzătoare de a deveni mai liberi sau dorinței ca în mod independent să facă planuri pentru ei și lucrarea lui Dumnezeu și să le pună în aplicare“ (pag. 501).

Intrebări ce trebuie scuse

Trebuie oare ca subcapitolul „Ascultarea față de Dumnezeu” să fie citat fără să se citeze și ceva din secțiunea „Independență nesfinită”? Este oare acest lucru drept față de ascultători sau cititori? Este oare cinstit?

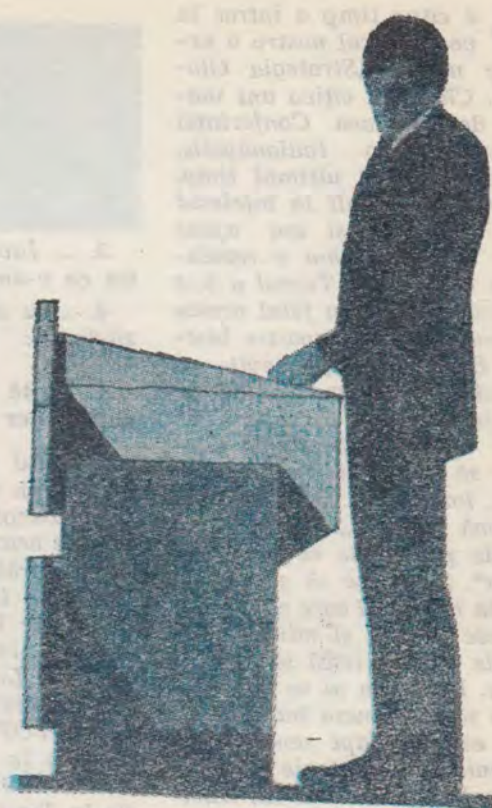
În activitatea sa de sol sau trimis al lui Dumnezeu, E. G. White a trebuit adesea să aibă de-a face cu oameni ce aveau tendința de a fi prea independenți. În 1875 ea scria fratelui A., un pastor cu o voință puternică, fixă și un spirit foarte independent” (2 T/414). Lui îi lipsea umilința sufletului și cultivase „un spirit combativ” (Idem, pag. 422, 423).

O astfel de persoană este foarte dificil de sfătuit, pentru că adesea el nici nu vrea să asculte. Ea i-a adresat o scrisoare de 20 de pagini în legătură cu independența personală (Idem, 414—434), ultimele șase pagini ocupându-se cu autoritatea bisericii. În aceste pagini ea adresează lui — și nouă — această avertizare: „Cuvîntul lui Dumnezeu nu dă aprobarea (permisiunea) de a pune judecata lui mai presus și în opoziție cu judecata bisericii, și nici nu-i este îngăduit să-și impună părerile, împotriva poziției sau opiniei bisericii. Dacă n-ar fi o disciplină și o conducere a bisericii, biserica s-ar împărți; ea n-ar putea sta laolaltă ca un corp”. (Idem, 428).

O avertizare a Apostolului Pavel:

În cuvîntul său de rămas-bun adresat bătrînilor comunității din Efes, apostolul Pavel dă o avertizare ce răsună prin veacuri ajungînd pînă la conducătorii bisericii de astăzi: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfînt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a cîștigat-o cu însuși singele Său. Știu bine că, după plecarea mea, se vor viri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea vegheați, și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi” (Fapte 20,28-31).

Serva Domnului reia avertizarea lui Pavel spunînd:

„Au fost totdeauna în biserică aceia care în mod permanent au înclinat spre independență personală. Se pare că aceștia sînt neînștate să-și dea seama că independența spiritului este capabilă să ducă pe factorul uman să aibă o prea mare încredere în sine și să se încreadă în propria sa judecată mai degrabă decît să respecte sfatul și să acorde o înaltă apreciere judecării fraților săi, în mod deosebit aceluia în posturi de răspundere pe care Dumnezeu i-a ales să conducă poporul Său. Dumnezeu a investit biserica Sa cu autoritate și putere specială pe care nimeni nu este îndreptățit să o desconsidere și să o disprețuiască, căci acela care face astfel, disprețuiește vocea lui Dumnezeu” (A.A./163—164).

I. Engelkemier

ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI

• „Patru mari obiective” este titlul raportului video pe care Diviziunea Euro-Africa îl va prezenta la Sesiunea Conferinței Generale din iulie anul acesta. În douăzeci de minute, raportul înfățișează marile obiective care confruntă Diviziunea noastră și cum sînt ele realizate. Fiecare obiectiv este introdus printr-o întrebare. „Cum predici Evanghelia unui popor de credință mahomedană, în țări devastate de război, ca Angola, într-o societate secularizată sau în țări socialiste? Cel de al patrulea obiectiv ne duce să urmărim lucrarea noastră din

România, cu șase luni înainte de revoluție, într-o perioadă foarte dificilă. Raportul ne permite să pătrundem în unele din țintele și sarcinile ce ne revin în Europa și Africa de Nord.

• Douăzeci de posturi adventiste de radio emit în fiecare săptămînă — fie stații de radio ale statului, fie particulare — în Portugalia. Deși în 1989 lucrarea prin radio a trebuit să fie oprită din cauza unor legi neprielnice, în iunie 1990 s-au deschis multe posibilități și au fost folosite din plin.

• Între 30 aprilie și 2 mai 1990 au avut loc lucrările Adunării Generale Elective ale Uniunii de comunități din Italia. Cu o mare majoritate de voturi, pastorul Paolo Benini a fost ales președinte, iar pastorul Ignazio Barbuscio, secretar.

• La lucrările Adunării Generale Elective din Bulgaria ce au avut loc în cursul lunii aprilie 1990 fr. A. Tachimissian a fost ales președintele Uniunii de Comunități.

(Continuare în pag. a 11-a)

De citva timp a intrat în vocabularul nostru o expresie nouă: „Strategia Globală”. Chiar cu câțiva ani înainte de sesiunea Conferinței Generale de la Indianapolis, dar mai ales în ultimul timp, ne-am gândit mult la înțelesul acestei noțiuni și am ajuns chiar să formulăm o rezoluție în acest sens. Textul a fost publicat și adus în felul acesta în atenția întregii noastre biserici. Există însă primejdia ca formulele de timpuri: „1000 de zile de seceriș”, „Seceriș 90” și de acum și „Strategia Globală” să se transforme în fraze goale, lozinci sau afișe care fac reclamă pentru „ceva” fără să se știe prea bine ce este acel „ceva”. Și în loc să se constituie în motivații care să ne mobilizeze inimile și mintea, formulele acestea riscă să ne blocheze. De aceea ni se pare potrivit să ne punem întrebarea: care este de fapt semnificația noțiunii de „Strategie globală” în lumina Cuvintului lui Dumnezeu?

Să precizăm mai întâi înțelesul fiecărui termen. STRATEGIE este un termen din domeniul militar și înseamnă a urma o anumită tactică, a coordona într-un anumit fel forțele implicate într-o acțiune. În cazul unei lupte, înseamnă a conduce trupele în așa fel încât să obțină victoria. Strategia este arta de a stabili planul unei lupte în așa fel încât să fie asigurată biruința. Adjectivul GLOBAL sugerează ceva care cuprinde tot globul, ceva complet, total.

În mandatul evanghelic încredințat ucenicilor Săi (Mat. 28, 18-20) Domnul Hristos le descoperă strategia Sa, o strategie divină care conduce sigur la biruință. Ideile și planurile noastre trebuie să se subordoneze acestei strategii dacă vrem să fie încununată de succes. Domnul Isus folosește în repetate rânduri același cuvânt pentru a defini cele patru dimensiuni ale acestei strategii — este un cuvânt foarte scurt: „tot”.

1. Toată puterea Mi-a fost dată...

2. Faceți ucenici din toate neamurile...

ÎN TOATĂ LUMEA

3. ... Învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit Eu.

4. ...Eu sint cu voi în toate zilele...

1. Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ*

Domnul Isus nu pune în prim plan misiunea noastră de a evangheliza lumea, ci înainte de orice altceva, El Se prezintă, arătându-ne cine este. Fiul lui Dumnezeu a primit direct de la Tatăl Său puteri depline, la scară universală. Puterea Lui se întinde peste tot pământul, dar cuprinde și cerul. TOTUL aici pe pământ, precum în cer, este sub stăpânirea lui Hristos; El a primit de la Tatăl puterea deplină ca urmare a biruinței pe care a câștigat-o la cruce, o biruință totală și definitivă asupra puterilor întinericului și păcatului. Tatăl I-a dat puteri depline în virtutea acestei biruințe depline câștigate la Golgota.

Înainte de a ne arăta ce avem noi de făcut, Domnul Isus ne arată ce a făcut El pentru noi. El nu ne îndreaptă privirile mai întâi spre imensitatea lucrării pe care o avem de făcut, ci spre Sine, spre puterea Sa măreață. El nu ne vorbește despre posibilitățile noastre, ci despre ale Sale, pe care ni le pune la dispoziție. Noi nu trebuie să mergem să cucerim lumea în Numele lui Hristos: Mintuitorul a făcut deja lucrul acesta prin viața, moartea și învierea Sa. Noi nu mai trebuie să biruim lumea — Mintuitorul a biruit-o deja (Ioan 16,33); noi trebuie doar să străbatem pământul ducând peste tot vestea cea bună a acestui triumf.

Strategia oamenilor plasează victoria la sfârșitul luptei, ca o încununare a planurilor și eforturilor. Strategia lui Dumnezeu începe cu victoria. Noi nu avem de făcut planuri în ve-

derea obținerii unei biruințe, ci pentru ca biruința câștigată de Hristos să fie vestită pe tot pământul și cit mai mulți oameni să se alăture acestei lucrări.

Cine erau cei cărora li S-a adresat Isus cu cuvintele „Toată puterea Mi-a fost dată...? Ucenicii, niște oameni care îl urmaseră pentru că de fapt le era frică de cei care dețineau pe atunci puterea, niște oameni care, după ce declaraseră că li vor rămâne credincioși până la moarte, au fugit și L-au lăsat singur atunci când a fost arestat. Ce ni se spune că făcuseră ei înainte ca Isus să le prezinte cele patru puncte ale strategiei Sale? Citim că „I S-au închinat” (Mat. 28, 17). Totuși nu toți — unii au avut îndoieli.

Aceste două posibilități de manifestare există în fiecare dintre noi: azi li slujim lui Dumnezeu și în ziua următoare credința noastră șovăie. Azi îl mărturisim cu tărie — mâine îl vom tăgădui. Astăzi facem acte de curaj pentru El și zorii zilei următoare ne gădesc ca pe Ilie, adormiți sub ienu-păr, speriați, prăbușiți spiritual. Azi predicatori plini de entuziasm, mâine — soli fără glas, gata să capituleze... Și acestor ființe nestatornice, nehotărâte, gata să se îndoiască de El, Isus le spune: „Toată puterea Mi-a fost dată...”!

Înainte de a ne trimite în lucrare, Isus ne arată cine este El și ce puteri depline are. Toate planurile și hotărârile noastre ar trebui să se sprijine pe certitudinea că El ne face părtași acestei plenitudini a puterii Sale. Cel care uită acest lucru se va strădui să clădească împărăția lui Dumnezeu prin metode omenești și sprijinindu-se pe elemente umane, dar eforturile sale vor fi zadarnice; sau, mai rău, el nu va vedea decât piedicile, problemele și

încercările care jalonează această cale și, pierzându-și curajul, va renunța la tot.

La terminarea strategiei globale stă Insuși Mintuitorul care ne pune la dispoziție toată puterea Lui. Toată puterea l-a fost dată în cer și El este gata s-o pună la îndemâna noastră. Aceasta este dimensiunea verticală a mandatului evanghelic. Planurile și inițiativele noastre ar trebui să fie pe măsura puterii depline pe care El este dispus să ne-o dea. Putem fi siguri că El va face lucruri mari pentru noi!

2. „Faceți ucenici din toate neamurile“

După ce ne-a prezentat dimensiunea verticală a strategiei Sale, Isus ne arată și o dimensiune orizontală: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile“. Expresia colectivă „toate neamurile“ folosită în solia primului înger din Apocalips 14, care se referea la „neamuri, seminții, limbi și noroade“ a fost interpretată în patru moduri diferite. Cifra patru apare destul de frecvent în ultima carte a Bibliei: cele patru vânturi; cele patru colțuri ale pământului, etc. Ea este un simbol al universalității. Aplicată la popoare, ea exprimă ansamblul, totalitatea lor. Pe lângă acest sens de totalitate — cu referire la popoarele pământului, cele patru expresii menționate anterior — neamuri, seminții, noroade și limbi — sugerează și un alt sens — acela de pluralitate. Vom încerca să precizăm mai bine acest sens prin câteva cuvinte sugestive: varietate și mulțime de mișcări, alteori chiar divergență și opoziție — de cultură, filosofie, stil de viață, mentalitate. Și acest pluralism este el însuși într-o continuă devenire. Se observă între popoarele planetei cum transformări și procese lente, care durau secole întregi pentru generațiile dinaintea noastră, se realizează acum în numai câțiva ani. Oamenii zilelor noastre sînt martori și participanți la tot felul de transformări răscolitoare și dramatice care au loc în cele mai diverse domenii ale existenței.

Aplicată la popoare și națiuni, cifra patru pare că suge-

rează și un alt aspect al situației — frămîntarea. Populația lumii este împărțită în popoare, seminții, neamuri și limbi. Există granițe impuse de deosebiri de limbă, de deosebiri politice și de ordin cultural. Există și alte bariere ridicate chiar de oameni: discriminări rasiale, restricții ideologice, lupte de clasă, naționalism șovinist — lumea noastră este asemenea unei pinze uriașe, o pinză sfișiată fără milă, destrămată, zdrențuită de tot...

Și Isus își trimite biserica să lucreze pentru această omenire pluralistă și fărîmițată. În Apoc. 5,9 se subliniază faptul că puterea mintuitoare a lui Isus „răscumpără pentru Dumnezeu oamenii din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam“. Oricît de înalte ar fi zidurile de despărțire ridicate de oameni, oricît de adînci ar fi deosebirile de simțăminte, gînduri și moduri de manifestare, oricît de mare ar fi repezițiunea cu care se schimbă totul aici pe pămînt, singele lui Isus trece peste toate aceste obstacole. Doar singele Său poate să vindece rănile popoarelor lumii, să refacă omenirea sfișiată, să dărîme zidurile de despărțire ridicate de oameni. Biruința lui Hristos este valabilă pentru toate popoarele lumii.

La sfîrșit, o mare mulțime, cuprinzînd reprezentanți din „orice seminție, orice limbă, neam și norod“ va ajunge la țîntă. Acești oameni „vor sta în picioare înaintea tronului lui Dumnezeu“ (Apoc. 7,9). Pentru că l-au urmat pe Hristos aici pe pămînt, ei vor avea bucuria să-l vadă față în față.

Pentru că au mers înainte, trecînd peste granițe și ziduri de despărțire, printre curse și peste prăpăstii, pentru că au depășit împrejurările grele și mereu schimbătoare care le-au marcat drumul în lucrarea lor de a duce vestea mîntuirii, la capătul acestui drum vor avea bucuria să vadă „o gloată pe care nimeni nu putea s-o numere“ strînsă în jurul Mielului. Atunci, lungul lor pelerinaj printre popoarele lumii se va sfîrși.

Dar azi nu am ajuns încă la capătul drumului. Astăzi sîntem încă legați de lucrarea noastră mondială, de misiunea de a duce Evanghelia la orice făptură. Principiul strategiei globale este valabil pentru toate comunitățile noastre, pentru toate instituțiile și la orice nivel administrativ. Și pentru că Domnul Isus a făcut din noi trimiși ai Săi într-o lume pluralistă, fărîmițată, sfișiată chiar, aplicarea strategiei globale se va face în mod diferit de la un loc la altul, de la o situație la alta. Și nouă ne revine sarcina de a căuta și a găsi căile cele mai potrivite pentru ca fiecare om din această lume atît de diversă să poată ajunge să cunoască dragostea lui Hristos. Duhul Sfînt ne conduce și ne ajută în această lucrare de evanghelizare, dar El nu va lucra în locul nostru. Dumnezeu așteaptă ca fiecare dintre noi să-și facă partea sa!

Pastor

J. Mager

Director Asociația

Pastorală

Diviziunea Euro-Africa

Traducere

Alina Badea

ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI

(Urmare din pag. a 9-a)

• În Cehoslovacia noul președinte al Uniunii este fratele K. Novak.

• În insula Malta, unde lucrarea a pătuns nu de mult, avem în prezent o grupă de 6 persoane botezate, formînd prima grupă de credincioși adventiști... Dumnezeu să binecuvînteze și să sporească inmiit numărul lor. Să ne rugăm pentru lucrarea și frații din Malta.

• A luat ființă „Asociația națională pentru apărarea libertății religioase“. Ea are în componența ei

organizații regionale la nivelul Conferințelor. (Munteia, Moldova, Transilvania de Nord, Transilvania de Sud, Crișana-Banat). Ședința de organizare ce s-a ținut în ziua de 2 mai a.c. la București, a ales următorul comitet: Secretar-General, D. Popa, Scretar, A. Timiș; membri: Dima Viorel, Bacău; Huțanu Teodor, Tecuci; Chelbegeanu Apostol, Brașov; Orban Adalbert, Brașov; Cojea Vasile, București; Deac Gligor, Timișoara; Engelhard Adam, Timișoara; Modoran Gheorghe.

(Continuare în pag. a 13-a)

In timp ce principiile, adică ideile de bază, regulile sau normele de acțiune, de legislație, de organizație, etc., trebuie să fie ținute cu toată sîrguința, căci de menținerea lor depinde binele și fericirea individuală și colectivă, se pot ivi însă și cazuri cînd

odată să nu-și inchipuie că orice plan trebuie să reflecte propria lor personalitate" (9 T/259).

„Mina Înțelepciunii Nemărginite se vede printre roți, și o desăvîrșită ordine este rezultatul lucrării ei. Fiecare roată, îndrumată de mina lui Dum-

nezeu la iveală la o cercetare superficială. Asemenea procedee nu sînt după rînduiala lui Dumnezeu" (idem, pag. 277).

Pe de altă parte, „unii au lansat ideea că pe măsură ce ne apropiem de sfîrșitul timpului, fiecare copil al lui Dumnezeu va lucra independent

Despre principii

Cum se poate călca un principiu?

principiile acestea bisericești să fie călcate. Natural că rezultatele nu sînt atunci favorabile în cazul acesta.

Iată, de pildă, principiul organizației. E dovedit cu Biblia și cu Mărturiile scrierilor Spiritului Profetic că acesta este de natură dumnezeiască. Adventiștii de Ziua a Șaptea au adoptat un anumit sistem de organizație sub călăuzirea lui Dumnezeu. Neascultarea sau încălcarea acestui sistem poate aduce mult rău. De exemplu: „Dumnezeu nu a pus nici o putere regală în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea care să controleze întreaga organizație. El n-a rînduit ca povara conducerii să apese asupra cîtorva oameni. Răspunderile sînt distribuite între un mare număr de oameni competenți" (8 T/236). Dacă puterea conducerii ar fi adunată în mina a numai cîtorva oameni, aceasta ar fi o încălcare a principiului de organizație care a fost stabilit în cadrul denominațiunii, și anume ca „un mare număr de oameni competenți", să poarte răspunderea.

„Pe de altă parte, conducătorii din poporul lui Dumnezeu trebuie să se ferească de primejdia de a osîndi metodele unor lucrători care sînt conduși de Domnul să facă o lucrare specială pe care numai puțini sînt pregătiți să o facă. Frații cu răspundere să fie mai zăbavnici în a critica lucrări care nu sînt în perfectă armonie cu metodele lor de lucru. Și nici-

nezeu, lucrează în desăvîrșită armonie, cu fiecare altă roată. Mi-a fost arătat că unelele omenești sînt înclinate să umble după prea multă putere și încercă să controleze ei personal lucrul. Ei lasă prea mult pe Domnul Dumnezeu, puternicul Lucrător, în afara metodelor și planurilor lor și nu-I încredințează Lui totul în ce privește înaintarea lucrării" (idem, pag. 260).

„Cînd puterea aceasta, pe care Dumnezeu a așezat-o în Biserică, este acreditată în totul unui singur om, și el este investit cu autoritatea de a judeca pentru alte minți, atunci adevărata ordine biblică este schimbată" (idem, pag. 261).

„Orice ființă omenească ce tînde să ia proporții mari și care caută să aibă control asupra semenilor săi, se dovedește a fi un om primejdios pentru a i se încredința răspunderi religioase" (idem, pag. 270—271).

„În nici o Conferință nu trebuie ca vreo propunere să fie acceptată cu grabă, fără ca frații să-și ia timp pentru a cîntări cu grijă toate laturile chestiunii. Pentru că președintele Conferinței a sugerat anumite planuri s-a socotit uneori că nu e necesar de a consulta pe Domnul cu privire la ele. În felul acesta s-au acceptat propuneri care nu erau spre folosul spiritual al credincioșilor, propuneri care cuprindeau în sine mult mai mult decît

de orice organizație religioasă. Însă eu am fost instruită de Domnul că în lucrarea aceasta nu există așa ceva, ca fiecare om să fie independent. Stelele cerului se găsește sub imperiul legii, fiecare influențînd pe cealaltă să facă voia lui Dumnezeu, dînd ascultare colectivă legii care le stăpînește acțiunea"...

„Cum s-ar mai bucura Satana dacă ar putea izbuti în străduințele sale de a se furișa în mijlocul acestui popor, să dezorganizeze lucrarea aceasta tocmai într-un timp cînd depina organizare este de cea mai mare însemnătate. Atunci este nevoie de cea mai mare putere pentru a înlătura falsele mișcări ce se ivesc și a combate susținerile ce nu se întemeiază pe Cuvîntul lui Dumnezeu. Este nevoie să ținem frinele cu mină hotărîtă ca să nu se producă o prăbușire a sistemului de reguli și rînduiri care a fost stabilit prin muncă înțeleaptă și îngrijită. Procedînd astfel nu trebuie să se dea permisiunea elementelor de dezordine să conducă lucrarea în timpul acesta" (M.P./489).

Pe de altă parte ni se atrage atenția că „organizații cu de la sine putere de orice fel în cadrul Bisericii nu sînt nici admise, nici recunoscute. Comunitatea ca o entitate în forma ei organizată este singura organizație recunoscută. Aceasta ia măsuri pentru organizațiile ei legitime... Lucrarea comunității se îndeplinește pe căile ei

temeinic organizate și de către slujbașii ei aleși. Toți membrii au drepturi egale în cuprinsul organizației comunității. Nici un membru și nici o grupă de membri nu are dreptul de a alcătui o organizație cu de la sine putere pentru a susține și a îndeplini lucrarea comunității sau a Conferinței. O astfel de comportare ar avea ca rezultat dezvoltarea unui spirit de partid și nașterea unei stări de rivalitate între grupele ce se luptă între ele cu scopul de a conduce și a dirija treburile bisericii. Dacă un membru al comunității persistă în aderarea sau participarea la o astfel de mișcare sau organizație, el este pasibil de a fi pus sub disciplina bisericească" (M.C./cap. 10, pag. 142, 143).

În ce privește înțelegerea sau renunțarea la ceea ce se consideră a fi principii, adică reguli de organizare, de funcționare sau viețuire bisericească avem exemplul Domnului Hristos și al apostolilor Săi. De pildă, e un principiu susținut de Biblie ca Sabatul, Ziua a Șaptea, să fie sfințit: „Să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta”, spune porunca dumnezeiască (Exod 20,8). „Dacă îți voi opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinști, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul”, zice prorocul Isaia inspirat de Duhul Sfânt (Is. 58,13,14). Și cu toate acestea „Fiul omului”, Domnul Hristos, care „este Domn și al Sabatului” a îndreptățit fapta ucenicilor Săi, care trecând prin lanurile de grâu într-o zi de Sabat, și fiind „flăminzi, au început să smulgă spice de grâu și să le mănânce”. „Fariseii, când au văzut lucrul acesta, l-au zis: 'Uite că ucenicii Tăi fac ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului'. Dar Isus le-a răspuns: 'Oare n-ați citit ce a făcut David, când a flăminzit, el și cei ce erau împreună cu el? Cum a intrat în Casa lui

Dumnezeu și a mîncat pîinile pentru punerea înaintea Domnului, pe care nu-i era îngăduit să le mănînce nici lui, nici celor ce erau cu el, ci numai preoților? Sau n-ați citit în Lege că în zilele de Sabat, preoții calcă Sabatul în Templu și totuși sint nevinovați? Dar Eu vă spun că aici este Unul mai mare decît Templul. Dacă ați fi știut ce însemnează: 'Milă voiesc, iar nu jertfe', n-ați fi osîndit pe niște nevinovați" (Mat. 12,1-8).

Cu un alt prilej Domnul Isus fiind urmărit de adversarii Săi „a intrat în sinagogă. Și iată că în sinagogă era un om care avea o mîna uscată. Ei, ca să poată învinui pe Isus, L-au întreat; 'Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?' El le-a răspuns: 'Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie, și-i cade într-o groapă, în ziua Sabatului, să n-o apuce și s-o scoată afară? Cu cît mai de preț este decît un om decît o oaie? De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat'. Atunci a zis omului acela: 'Întinde-ți mîna!' El a întins-o, și mîna s-a făcut sănătoasă ca și cealaltă. Fariseii au ieșit afară, și s-au sfătuit cum să omoare pe Isus" (Matei 12,9-14). Conflictul a fost destul de mare între Domnul Isus și fariseii iudei în problema principiilor, El fiind învinuit de aceștia din urmă că „dezlega ziua Sabatului”, (Ioan 5,18), că deci, săvîrșea o călcare a principiilor. Domnul Hristos a făcut însă uz de dreapta judecată a minții cu care a fost înzestrat omul de către Creatorul său. El a zis: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat” (Marcu 2,27). Deci în Sabat se cuvenea a se face, fără ca aceasta să constituie o călcare de principiu, tot ceea ce era necesar pentru menținerea sau salvarea vieții omului creat de Dumnezeu. Conflictul venea însă de acolo că oamenii stabiliseră o mulțime de reguli ale lor pe care le puneau la o treaptă superioară chiar față de concepțiile Creatorului. Domnul Isus a fost obligat să le spună deschis acestor oameni zeloși pentru principii stabilite de oameni, cît sînt ei de greșiți. El a zis: „Ați desființat

astfel Cuvîntul lui Dumnezeu în folosul datinei voastre. Fățărniceilor, bine a prorocit Isaia despre voi, cînd a zis: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cînsțește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cînstese ei, învățînd ca învățători niște porunci omenești” (Mat. 15,6-9).

Rațiunea omului luminată de Cuvîntul lui Dumnezeu și călăuzită de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu trebuie să-l determine pe om de a hotări singur. Dacă o faptă se încadrează în principiile sfînte, nu este o călcare de principii.

„Judecați voi singuri”, ziceau apostolii sîndriului care-i judecau pentru propovăduirea noilor concepții religioase creștine, „dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decît de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit” (Fapte 4,19,20). Conflictul era grav între susținătorii vechilor rînduiri religioase și apostolii creștinismului. Aceștia din urmă erau învinuiți de primii de o gravă abatere de la principii pentru că ei susțineau că „în nimeni altul”, decît în Isus Hristos, „nu este mîntuirea: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți” (Fapte 4,12). Susținătorii Vechiului Legămînt erau în grea cumpănă. Căci „Legămîntul dinții avea și el porunci privitoare la slujba dumnezeiască și la un locaș pă-

ȘTIRI — ȘTIRI — ȘTIRI

(Urmare din pag. 8 11.A)

Brăila; Mureșan Aron, Simleul Silvaniei; Niculescu Teodor, București; Pușcașu Vasile, Bistrița; Safeiu Ioan, Tirgoviște; Szasz Ernest, Tirgu Mureș; casier: Popescu Nicolae, București. Cenzori: Memete Pavel, Timișoara; Resteaș Gheorghe, Cluj; Petre Teofil, București.

Toți cei care doresc să se înscrie ca membri ai acestei asociații vor lua legătura cu responsabilii de la Conferințele respective.

• După o întrerupere de o jumătate de secol a apărut „Semnele Timpului”, Revista apare la două luni. Abonamente se fac prin Conferințe.

Redacția

mintesc de închinare. În adevăr s-a făcut un cort. În partea dinainte, numită „Locul Sfânt era sfeșnicul, masa și pînile pentru punerea înaintea Domnului; după perdeaua a doua se află partea corpului care se chema „Locul prea sfânt”. El avea un altar de aur pentru tămîie, și chivotul legămîntului ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron, care înfrunzise și tablele legămîntului. Deasupra erau heruvimii slavei, care acopereau capacul ispășirii cu umbra lor. Și după ce au fost întocmite astfel lucrurile acestea, preoții care fac slujbele, intră totdeauna în partea dinții a cortului. Dar în partea a doua intră numai marele preot, odată pe an și nu fără sînge, pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale norodului“ (Evr. 9,1-7). Slujba aceasta a Vechiului Legămînt avea porunci dumnezeiești cu privire la „daruri și jertfe“, „mîncări, băuturi și felurite spălături“, „sînge de țapi și de viței“, „sîngele taurilor și ale țapilor și cenușa unei vaci“, etc. Și iată că deodată toate acestea împreună cu lungul șir al slujbelor de ficcare zi și din tot cursul anului la care se ținuse cu strășnicie ca la niște porunci sau principii dumnezeiești, erau declarate ca fără nici o valoare în ce privește mîntuirea. În locul jertfelor aduse de om de la naștere pînă la moarte și care ocupau intens pe preoții aducători ai jertfelor la templu, se susținea o jertfă unică expiatoare, jertfa lui Hristos, în care omul nu avea decît să creadă. În locul unei întregi oștiri de slujitori la templu din Ierusalim, era un singur preot ceresc, Hristos Domnul, care ia locul mărețului templu din Ierusalim, ca să slujească într-un templu nevăzut, din cer. În locul mulțimilor de ritualuri costisitoare și complicate, erau rînduite ritualuri foarte simple: botezul, spălarea picioarelor, împărțirea cu pîinea și vinul nedospite. Și pe deasupra, propovăduirea și punerea în practică a acestor transformări era în mina unor oameni „necărturari“, și fără

legături cu seminția levitică hărăzită slujbelor sfinte. Ce abatere de la principii, ziceau aderenții Vechiului Legămînt!

Chiar și în sinul bisericii creștine era o mare nedumerire în privința aceasta. Unii „învățau pe frați și ziceau: Dacă nu sînteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mîntuiți. Pavel și Barnaba au avut cu ei un viu schimb de vorbe și păreri deosebite“ (Fapte 14,1.2). „Unii din partida Fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat, și au zis că Neamurile trebuie să fie tăiate împrejur, și să li se ceară să păzească Legea lui Moise. În privința aceasta, s-a făcut multă vorbă (Fapte 15,5.6).

Și totuși, oricît de mari și de tari erau principiile Vechiului Legămînt, cu preoția, jertfele, templul și rînduielile lui, ele au trebuit să se plece în fața unor principii mai mari. „Iată aici este Unul mai mare decît Templul“ (Mat. 12,7). Hristos a apărut „ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvîrșit, care nu este făcut de mîini, adică nu este din zidirea aceasta, și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul Prea Sfînt, nu cu sînge de țapi și de viței, ci cu însuși sîngele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică“ (Evrei 9, 11.12). „Astfel, pe deoparte se desființează aici o poruncă de mai înainte, din pricina nepuținței și zădărniceii ei — căci Legea n-a făcut nimic desăvîrșit — și pe alta, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu“ (Evrei 7,18.19). Căci rînduielile Vechiului Legămînt erau „doar niște porunci pămîntești, date, ca toate cele privitoare la mîncăruri, băuturi și felurite spălături, pînă la o vreme de îndreptare“ (Evr. 9,10).

Așa stau lucrurile cu principiile, adică cu regulile de organizare, de funcționare și de viețuire bisericăscă. Biserica poate să aibă felurite reguli și rînduieli din care unele există „pînă la o vreme de îndreptare“. Principiile acestea sînt deci, după natura lor, unele de natură trecătoare și altele de natură veșnică.

Călcarea de principii este o abatere de la regulile și rînduielile puse în biserică. Dar dacă unele reguli și-au pierdut valabilitatea sau nu mai sînt aplicabile, nu mai există nici abateri de la ele căci, „acolo unde nu este lege, nu este nici călcarea de lege“ (Rom. 4,15). Cîtă vreme încă Biserica ține în vigoare anumite reguli, abaterea de la acele reguli este o călcare de principii și aceasta este ceva vinovat. Ținerea în vigoare a regulilor acestora este o acțiune a Bisericii organizate. Desființarea de reguli în ce privește organizarea, funcționarea și viețuirea Bisericii, de asemenea trebuie să fie o acțiune a Bisericii organizate. Așa avem exemplul primei Biserici creștine. Cînd s-a ivit o discuție cu privire la principii „apostolii, prezbiterii și întreaga Biserică“, deci Biserica organizată (Fapte 15,22), au studiat problema și apoi au luat o decizie. Ca exemplu de o astfel de decizie avem pe aceea luată cu acel prilej: „S-a părut nimerit Duhului Sfînt și nouă“, adică apostolilor, prezbiterilor și fraților (Fapte 15,23) — ca împotriva celor care „fără vreo însărcinare“ (vers. 24), de la apostoli, învățau că este de datoria creștinilor să fie tăiați împrejur și să țină Legea (vers. 24), „să nu mai punem peste voi nici o altă greutate decît ceea ce trebuie, adică: să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sînge, de dobitoace sugrumate și de curvie, lucruri de care dacă vă veți păzi, va fi bine de voi“ (Fapte 15,28.29).

Sînt însă și principii veșnice și pe care nimic și nimeni nu le poate desființa. „Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfîrși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfîrșit. Căci cunoaștem în parte, și proorocim în parte, dar cînd va veni ce este desăvîrșit, acest „în parte“ se va sfîrși... Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea față în față. Acum cunoștem în parte, dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin. Acum dar rîmîn acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea

(Continuare în pag. a 16-a)

U nui din cei mai frumoși psalmi, care a încântat pe poeți, a inspirat pe învățați, a întărit pe credincioși și a adus nenumărate suflète la Hristos, a fost și este încă psalmul 133. El se poate numi psalmul Bisericii lui Dumnezeu. După cum psalmul 51 se numește psalmul pocăinței, psalmul 128 se numește psalmul familiei, iar psalmul 119 se numește psalmul Legii, tot așa psalmul 133 se poate numi psalmul bisericii lui Dumnezeu. El are în vedere întreaga biserică: toate sufletele care au găsit pe Mîntuitorul și care au venit bucuoroase la picioarele Lui, au primit de pe buzele Sale învățăturile clare și înălțătoare ale noului fel de viață și au intrat cu o nespūsă recunoștință în obștea cea mare și

Eu Mă voi bucura de ei și ei se vor bucura de Mine. În ziua aceasta, Eu nu Mă voi întîlni cu ei în mod individual și nu în familie, ci cu toți, în locușul peste care este chemat Numele Meu”.

Psalmistul spune că o asemenea scenă nu este numai plăcută, dar este și dulce. Plăcută este pentru privire, dar dulce este pentru suflet. Este cu adevărat o dulceăță a cerului, ce nu poate fi redată prin cuvinte omenești. Numai dulceăță cerului, cu alte cuvinte, numai dragostea lui Dumnezeu turnată în inimile noastre prin Duhul Sfînt, umple de dulceăță sufletul omului. De aceea spune Psalmistul într-o altă ocazie: „Căci mai mult face o zi în curțile Casei Dumnezeului nostru, decît o mie în altă parte”.

vință avem ca exemple pe marele preot Aaron și pe împăratul David, despre care citim în Exodul cap. 29, și în 1 Samuel cap. 16.

Ambele slujbe preînchipuiau pe Domnul Hristos. Mai întîi ca Mare Preot al locului Prea Sfînt îndeplinind lucrarea de mijlocire din Sanctuar după încheierea căreia urmează a deveni Împăratul împărăților și Domnul domnilor Noului Pămînt și al celor răscumparați de El.

Astfel asemăna psalmistul pe copiii lui Dumnezeu cu un untdelemn sfînt și foarte prețios, care se numea Untdelemnul Templului. El era simbolul Duhului Sfînt, cu care astăzi Tatăl nostru cerește unge și umple pe copiii Săi ce vor deveni preoți și împărați în veșnica Sa împărăție.

Psalmul Bisericii

prețioasă a celor ce au fost răscumparați prin jertfa Mielului lui Dumnezeu. Înălțat pe crucea de pe dealul Golgotei, Mielul sfînt și-a dat singele Său curat și nepătat ca plată pentru iertarea păcatelor noastre, cît și pentru deschiderea porților Noului Ierusalim, pe unde vor intra mîntuiții Săi.

Cînd psalmistul a văzut pe acești fii ai cerului în viziunea pe care i-a dat-o Duhul Sfînt, cum se grăbesc spre locul unde se vor întîlni împreună în zilele sfînte de Sabat, cînd i-a văzut cu cît interes urmăresc învățăturile ce se revărsă necontenit întocmai ca un izvor cu apă curată ce vine din ceruri și cum se unesc împreună ca să înalțe cîntări de proslăvire și de adorare, să aducă mulțumirea și consacrarea lor pe altarul sfînt al Aceluia care i-a iubit și i-a chemat la Sine, psalmistul nu s-a mai putut abține și arătînd către această scenă impresionantă, a strigat: „Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiești frații împreună!”

E plăcută foarte plăcută această adunare a fraților și sursorilor, a tinerilor și tinerelor, a copiilor și bătrînilor, în ziua pe care Marele Creator și Mîntuitor a sfințit-o și a binecuvîntat-o încă din prima săptămîină a existenței pămîntului nostru. Cînd a privit asupra a tot ce crease prin puterea Sa divină și în dragostea Sa nemărginită, la sfîrșitul celei de a șasea zi și începutul celei de a șaptea, se pare că Il auzim cum proclamă, așa ca să-L audă întreaga creațiune: „Dau binecuvîntarea Mea Zilei a Șaptea, o sfințesc pentru totdeauna și fac din ea o zi de odihnă pentru oamenii pe care i-am creat după chipul și asemănarea Mea. În ziua aceasta Eu voi fi cu ei și ei vor fi cu Mine.

Și tot ei spune: „Mă bucur cînd mi se spune, „Haidem la Casa Domnului”.

Mai este încă o expresie în primul verset din psalmul amintit la început: cuvîntul „împreună”, adică la un loc. Ce ne face să fim împreună, să fim la un loc, să avem aceleași dorințe, același gînd, să avem aceeași simțire și același țel? UNIREA, este sfînta și mult dorita unire. Pentru ea S-a rugat scumpul nostru Mîntuitor, El și-a înălțat nu numai mîinile, dar și inima Sa iubitoare către Tatăl ca urmașii Săi să fie una, să trăiască în unire. Aceasta pentru că știe ce înseamnă lipsa de unire. Știe ce dezastru a adus dezbinarea. De aceea și-a revărsat sufletul în rugăciune fierbinte, înaintea Tatălui ca urmașii Săi să trăiască în dragoste și unire între ei. În fapt aceasta înseamnă o pregustare a cerului și a fericirii veșnice și desăvîrșite cu care dorește să răsplătească pe urmașii Săi, grupați într-o singură biserică pe întreaga suprafață a pămîntului, așteptîndu-L să vină așa cum a promis.

Cei care împlinesc dorința Mîntuitorului atunci cînd dragostea frățească și curată îi stăpînește, cînd unirea, așt de străină firii pămîntestă este realizată în biserică Sa, cînd întîlnirile lor în sfîntele zile de Sabat devin plăcute și dulci pentru sufletele lor, sînt asemănați de psalmist cu untdelemnul de preț, ce se găsea numai în Templul lui Dumnezeu, untdelemn care era folosit numai la ungerea Marelui preot, înainte de a-și începe serviciul său solemn în lucrările ce trebuiau îndeplinite la Templu. Acest untdelemn mai era întrebuintat și cînd se alegea prin voința divină conducătorul națiunii. În această pri-

Scena despre care ni se spune că încîntă și pe îngeri i-a mai sugerat o asemănare poetului-profet și cîntăreț al lui Israel de altă dată. Am putea spune că, răpit de frumusețea priveliștei și uimit de ceea ce poate face Dumnezeu prin harul Său bogat și pîrintesc, el zice: „Este ca roua Hermonului, care se pogoară pe munții Sionului”.

Roua era bogăția țărînilor din orient, belșugul lor depindea de cantitatea de rouă care cădea în timpul nopții și care, la răsăritul soarelui se topea. Așa cum ne spun și cuvintele citate, aceasta se revărsa pe diferitele văi ale Hermonului în ape cristaline și alimenta cîmpurile și văile, dîndu-le o fertilitate neașteptată. Atît roua, cît și untdelemnul, erau simbolul Duhului Sfînt. În noaptea grea și neagră a păcatului care s-a lăsat asupra pămîntului nostru, Domnul Dumnezeu a deschis stăvilarele cerului și a turnat asupra lumii belșugul de neînchipuit al harului Său răscumparaător.

Pentru cei care primesc pe Domnul Isus Hristos, Soarele mîntuirii noastre, roua harului Său se preface în apa vieții. Toți cei insectați au parte de această apă. Ei se înviează și devin roditori. Au belșugul cerului în inimile lor. Pentru ei seceța spirituală este preschimbată în an de belșug și bucurie. Masa sufletului lor este încărcată cu bucate grase și miezoase. Ei dau și celor lipsiți, fac să răsară Soarele Neprihănirii și asupra celor ce zac în întuneric și în umbra morții. Ei merg din putere în putere și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sionul sărbătorilor noastre.

Psalmul bisericii are un final care culminează într-o asigurare care ne

umple de bucurie inimile făcându-ne să izbucnim în laude de preamărire și proslăvire pentru Acela care ne-a prilejuit prezența în fața tronului Său de har și de iubire indescriptibilă; ca în cele din urmă să fim asigurați: „Căci secolul dă Domnului binecuvîntarea, viața pentru veșnicie”.

Deci ne arată și locul unde binecuvîntarea se revărsă în torente tot mai bogate și unde viața veșnică este asigurată de Acela care ne iubeste și ne adună în Biserica Sa plină de lumină și de adevăr minuitor. Ne unim împreună cu psalmistul de odinioară și Domnul Dumnezeu cerului și al pămîntului să ne ajute să facem parte din „frații care se unesc, care se iubesc și care se pregătesc pentru revenirea în curînd a Răscumpărătorului lor, trăind încă de pe acum o viață plăcută și dulce”.

Pastor-pensionar,
Hr. Arteniian

DESPE PRINCIPII

(Urmare din pag. a 11-a)

mai mare este dragostea” (1 Cor. 13,8-13). Chiar dacă unele principii sau reguli sînt de aplicare trecătoare, deci durează „pînă la o vreme”, și chiar dacă Biserica organizată va vedea că astfel de principii „trecătoare” nu-și mai au rostul, ea și toate cele ale Vechiului Legămînt, totuși niciodată Biserica nu va putea să constate și nu va putea deci să ia decizia ca principii cerese al iubirii să fie desființat, căci „iubirea nu va pieri niciodată”.

D. Florea

IN ATENȚIA TUTOROR

Aducem pe această cale la cunoștința tuturor că toate cărțile și broșurile, revistele și orice publicație a Bisericii Adventistilor de Ziua a Saptea sînt proprietatea Bisericii. Nimeni nu are voie să tipărească sau să multiplice și să comercializeze sau să difuzeze aceste lucrări fără aprobarea forurilor Bisericii. Orice tipărire sau multiplicare — fără o prealabilă aprobare — constituie o abatere de la legile în vigoare și o nesocotire a principiilor de etică creștină.

Redacția

Seceriș bogat

„Cel ce umblă plîngînd,
cînd aruncă sămînța, se în-
toarce cu veselie cînd își
strînge sнопii” Ps. 126,6.

In cartea Ecclesiastului, înțeleptul ne spune că „toate își au vremea lor” sub soare. Toate deci, trebuie să fie făcute la timpul lor, cu rivnă, iubire și responsabilitate și Dumnezeu va binecuvînta eforturile depuse.

Descătușările aduse de vremurile cele noi ale punerii în valoare a libertății și demnității umane, au adus și posibilitatea vestirii fără opreliști a Evangheliei celei veșnice. Programul general al Bisericii de evanghelizare „Seceriș 90” a cunoscut o largă desfășurare, așa cum am arătat în numerele trecute ale revistei noastre. În orice loc în casele de rugăciune cum și în mari săli publice, tineretul bisericii, pastorii și evangheliștii laici, corurile și formațiile muzicale ale comunităților nu vestit la „drumuri și la garduri” Evanghelia mîntuirii „pentru ca oricine crede în El (în Isus Hristos) să nu piară ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

Sabatul de la 26 mai a.e. a constituit un prilej de bucurie și recunoștință la adresa lui Dumnezeu. În acest Sabat, în toate districtele Conferințelor s-au oficiat botezuri. Cu această ocazie un număr de 2550 de suflete, tineri și mai în vîrstă, au încheiat un legămînt traian cu Domnul și Răscumpărătorul lor.

Pe conferințe, situația se prezintă astfel:

Conferința București: 1000 noi botezați; Conferința Cluj: 337 noi botezați; Conferința Bacău: 464 noi botezați; Conferința Timișoara: 448 noi botezați; Conferința Brașov: 301 noi botezați.

În adevăr, mare este secerișul. De aceea „să rugăm pe Domnul secerișului, să scoată lucrători la secerișul Său” (Mat. 9,38).

„Toți aceia care vin la Domnul Hristos pentru o mai clară înțelegere a adevărului, o vor primi. El le va desfășura tainele împărăției

Cerurilor, și aceste taine vor fi înțelese de inima ce tinjește ca să cunoască adevărul. O lumină cerească va străluci în templul sufletului și de acolo va lumina și altor, ca lumina puternică a unei lămpi, pe o cărare întunecoasă” (P.D. 21).

Să nu uităm că „sînt mulți aceia care strigă după viul Dumnezeu, tînjind după prezența divină. Teoriile filosofice sau eseurile literare, oricît de strălucite ar fi ele, nu pot satisface cerința spirituală a inimii. Afirmările și născocirile omenești nu au valoare mîntuitoare. Cuvîntul lui Dumnezeu trebuie să vorbească oamenilor. Cei care au auzit numai tradiții, teorii și precepte omenești, trebuie să audă vocea Lui, al cărui Cuvînt poate renaște sufletul spre viața veșnică” (idem 24).

Aceasta ne face să înțelegem că mandatul dat de Domnul Hristos Bisericii Sale de a vesti Evanghelia la orice făptură nu a încetat, ci el trebuie adus la îndeplinire cu o mai mare putere. Vestirea Evangheliei și eforturile evanghelistice continuă. Întreaga biserică, toți pastorii, conducerea Uniunii și conducerea Conferințelor, împreună cu lucrătorii laici, au datoria de a continua să vestească la „drumuri și la garduri” Evanghelia cea veșnică a mîntuirii. Și în privința aceasta să reținem sfatul marelui evanghelist Pavel: „Pe tine însuși dă-te pildă în toate privințele” (Tit. 2,7).

„Este privilegiul fiecărui creștin nu numai de a aștepta, ci și de a grăbi venirea Domnului Isus Hristos (2 Petru 3,12). Dacă toți aceia care mărturisesc numele Său ar aduce roade pentru slava Sa, cît de repede ar fi lumea întregă semănată cu sămînța Evangheliei. Cîrind marele seceriș final va fi copt, și Domnul Hristos va veni ca să stringă griul prețios” (P.D./47).

D. Popa

INȚELEȘUL BIBLIC AL CUVINTULUI LAIC

Voi să nu vă numiți rabi! Fiindcă Unul este învățătorul vostru: Hristos, și voi toți sînteți frați. Și „Tată” să nu numiți pe nimeni pe pămînt; pentru că Unul este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri. Să nu vă numiți „Dascăli”; căci Unul singur este Dascălul vostru: Hristosul!”.

Termenul „laic” se folosește în general cu sensul de „lumesc”, „ne-bisericesc” sau „neinițiat într-un domeniu”. Astfel înțeles cuvîntul laic și rolul laicilor nu ne spune prea mult într-un cadru religios, bisericesc.

Încă din Evul Mediu, termenul laic s-a răspîndit într-un sens negativ, însemnînd: „lipsit de pregătire adecvată”, „neintrodus”. În sens bisericesc s-a referit la ceea ce este în afara clerului. Așa s-au numit credincioșii care nu aparțineau profețiilor. Clerul nu numai că s-a separat de membrii laici, dar deseori a fost considerat ca elementul superior și distinct în biserică — reprezentînd biserică și bucurîndu-se de multe privilegii față de laici.

Reformatorul Martin Luther a protestat hotărît împotriva împărțirii creștinilor în cler și laici. El s-a gîndit în felul următor: „Hristos nu are două feluri de corpuri, unul lumesc iar altul spiritual (sfînt)”.

Reformatorii au reinviat învățătura biblică referitoare la preoția universală a credincioșilor. În unanimitate ei au revenit asupra principului biblic că fiecare membru al bisericii participă fără deosebire la îndeplinirea mandatului bisericii: în cadrul serviciilor divine, în propovăduirea Evangheliei, în organizare și conducere.

Biserica reformațiunii, ca și biserică apostolică a fost o mișcare cu aspect preponderent laic, cu scopul ca din nou să prevaleze rolul laicilor. De exemplu programul misionar al pietismului ca și al mișcărilor de redșteptare — inclusiv mișcarea adventă a fost susținut în mod consistent de laici.

Este regretabil faptul că bisericile protestante precum și cele ne-protestante s-au clericalizat din nou. Preoții și pastorii hirotoniți — în mai mică sau mai mare măsură — s-au îndepărtat de membrii bisericii și aparțin unui grup mai privilegiat, binecuvîntat, împuternicit cu o lucrare și autoritate deosebită.

Ar trebui să redescoperim însemnătatea învățăturii Domnului nostru Isus Hristos cînd zice: „Voi toți sînteți frați”, și să împărțim binecuvîntările, răspunderile și mandatul bisericii. „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” Marcu 16,15. Această poruncă a lui Hristos nu a

fost dată numai bisericii ca întreg, ci fiecărui membru individual. Fiecare trebuie să „meargă” și să „propovăduiască”. Mandatul bisericii, ca întreg, este datoria fiecărui membru individual al bisericii. „Însărcinarea pe care Mîntuitorul a dat-o ucenicilor cuprinde pe toți credincioșii. Cuprinde pe toți care vor crede în Hristos pînă la sfîrșitul timpului. Este o greșeală mare aceea de a crede că lucrarea de a cîștiga suflete depinde numai de predicatorul sfințit pentru acest lucru. Însărcinarea de a predica Evanghelia este dată tuturor aceluia care au primit pe Hristos. Toți cei care primesc viața lui Hristos sînt sfințiți pentru lucrarea de mîntuire a semenilor lor. Biserica a fost întemeiată pentru lucrarea aceasta și toți aceia care iau asupra lor sfința ei răspundere se leagă prin aceasta să fie conlucrători cu Hristos”. H.L.L. 822, ed. 1930.

Scriptura vorbește despre biserică ca despre o unitate: „un singur trup” (1 Cor. 12,13), „o casă duhovnicească” (1 Petru 2,5), Hristos S-a rugat ca toți aceia care cred în numele Lui „să fie una” (Ioan 17,20). Cînd apostolul Petru reafirmă lucrarea încredințată bisericii vorbește în felul următor: „Voi însă sînteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfînt, un popor, pe care Dumnezeu și I-a cîștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. (1 Petru 2,9).

Cine sînt de fapt laicii? Laicii sînt membri care cred în Isus Hristos și sînt îndreptățiți prin și în El. Cine este de fapt biserică? Biserica este totalitatea credincioșilor care împărtășesc aceeași credință și au aceleași convingeri doctrinale, în felul acesta Biblia vorbește despre biserică și despre membrii bisericii ca fiind „o preoție împărătească” în care nu există deosebire între inferior și superior, cleric și laic,

slujbaș și membru. În cartea Organizația în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea editată în 1984 se afirmă categoric: „Toți membrii sau mădulele sînt egale înaintea lui Dumnezeu... un slujitor al Evangheliei nu este mai mare decît oricare membru. Un membru nu este într-o poziție mai mare sau mai mică față de un altul”. (p. 11).

Biserica asigură partea fiecărui membru în serviciul divin, în slujba predicării, în lucrarea pentru suflete și în darurile spirituale oferite bisericii. Toți membrii bisericii — clerici și laici — trebuie să-și asume răspunderea pentru susținerea și realizarea mandatului ei. Însărcinarea divină: „să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”, se adresează bisericii în întregime.

„Comunitatea este unealta aleasă de Dumnezeu spre a călăuzi pe oameni la mîntuire. Ea a fost chemată pentru servire, iar misiunea ei este aceea de a vesti lumii Evanghelia. Încă de la început, planul lui Dumnezeu a fost ca Biserica Sa să reflecte asupra lumii plînatatea și măria Sa” (F.A. 17).

Întrucît Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea folosește pe membrii săi în slujire și în predicarea Cuvîntului, ea trebuie să se îngrjească în mod corespunzător și de pregătirea celor ce slujesc. „Hristos vrea ca servii Săi să fie educatori ai Comunității în lucrarea de răspîndire a Evangheliei. El trebuie să învețe pe membrii bisericii cum să caute și să mîntulască ce este pierdut” (H. L. L. 827). Comunitățile trebuie să fie conduse de persoane care cunosc din experiența lor proprie ce înseamnă studiu, rugăciunea și consacrarea. Slujbașii comunităților trebuie să înainteze mereu în buna însușire a științei organizării și conducerii. El trebuie să cunoască tehnica vestirii Cuvîntului, să știe cum să mîngie bolnavii fizici și spirituali și cum să vină în ajutorul bătrînilor și celor în nevoie”. A servi lui Hristos nu înseamnă numai a predica. Acel serv care ajută pe cel bolnav și pe suferînd, sprijină pe cel nevoiaș și vorbește cu cuvinte de mîngiere pentru cel întristat și cel cu credință slabă — face o lucrare evanghelică (H. L. L. 822).

Biserica apreciază uriasa forță de susținere a lucrării în rîndul laicilor — bărbați și femei — și dorește să împărtășească poverile și sarcinile încredințate ei precum și darurile și binecuvîntările oferite.

Mandatul general dat de Domnul Isus Hristos bisericii întregi va trebui realizat printr-un efort comun al tuturor.

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezîndu-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am proorocit și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului”.

Sfârșit de cale

În seara zilei de 9 iunie a.c. adoarme în Domnul fr. Moisan Marin, membru al comunității Bucșani, jud. Dâmbovița.

Născut la 18 iunie 1925 dintr-o familie de oameni truditari, cunoaște de mic necazurile vieții și este călîț la focul încercărilor. Un caracter nobil, serios și muncitor, este preocupat deopotrivă de problemele vieții de fiecare zi și de cele sufletești, spirituale. Îl preocupă adevărurile Scripturilor și caută să le pătrundă sensul și valorile veșnice.

În 1944, 10 noiembrie, încheie legămîntul botezului în biserica adventă și pînă în clipa morții sale rămîne credincios acestui legămînt.

În comunitatea sa s-a făcut de ajutor și sprijin tuturor. Mulți ani a fost prezbiterul comunității îndeplinindu-și slujba cu credincioșie și devotament. A fost un om consacrat și s-a luptat — ca și Pavel — cu scăderile lui și s-a bucurat de biruință.

Înainte de a închide ochii, a mărturisit încrederea sa în Dumnezeu și Mîntuirii sale. În clipele finale ale vieții sale trudnice aici pe pămînt, conversa cu cerul și cu cei ai familiei încredințându-i de realitatea mîntuirii.

În căminul întemeiat în 1945 cu sora Elena, au crescut 3 copii, Petrică, Nelu și Vica. Părinții au avut bucuria de a-i vedea pe toți în biserică, alături de Mîntuitorul cel plin de iubire.

Legat fiind de biserică și dornic să facă mai mult pentru progresul ei, dedică pe fiul său Petrică lucrării de slujire, ca pastor al bisericii advente: o mîngiere și o mulțumire plină de recunoștință.

Înmormintarea a avut loc în com. Bucșani, luni 11 iunie 1990. Familia, cei ce l-au cunoscut, vecinii, prietenii și frații și surorii l-au însoțit la locul odihnei sale temporare. Cuvîntul mîngietor al Scripturii a fost rostit de pastori: Sibi-anu Petre, Gabriel Vasilescu, și cel ce semnează aceste rînduri.

Cit adevăr este în cuvîntul Scripturii ce spune: „Fericiți morții care mor în Domnul”.

D. Popa

Din viața Bisericii

• Între 22—26 mai a.c. au avut loc la Salzburg, în Austria, lucrările Comitetului Executiv al Diviziunii Euro-Africa. La aceste lucrări au luat parte frați din Italia, Republica Federală Germania, Republica Democrată Germană, Portugalia, Elveția, Cehoslovacia, Spania, Austria, Bulgaria, Franța și Belgia. Din partea Uniunii Române la aceste lucrări au luat parte frații D. Popa și G. Vasilescu.

Acest comitet a analizat activitatea Diviziunii în cadrul efortului evanghelistic „Seceriș 90”, subliniind faptul că Cel Atotputernic a binecuvîntat eforturile depuse de copiii Săi. Evanghelia cea veșnică se vestește cu putere, găsind ecou în inimi și suflete sincere doritoare de mîntuire.

Fiind ultima întîlnire înainte de sesiunea Conferinței Generale din iulie a.c. ce se va ține la Indianapolis, U.S.A., Comitetul a discutat probleme legate de activitatea Diviziunii cu ocazia acestei întîlniri mondiale. La Indianapolis, Uniunea Română va fi reprezentată de o delegație de 12 persoane, pastori și membri laici. În cadrul programului pe care Diviziunea îl va prezenta la Indianapolis, și care va înfățișa activitatea Diviziunii noas-

tre pe o casetă video de aproximativ 20 de minute, Biserica Adventă din România și activitatea ei, va fi prezentată timp de 8—9 minute, înfățișându-se aspecte ale vieții religioase din comunitățile și Conferințele Uniunii noastre.

Pe agenda acestui comitet a fost și un punct intitulat: „Luare de poziție față de ecumenism”. În urma discuțiilor purtate s-a votat următoarea rezoluție:

„Avînd în vedere că mai multe comunități ale bisericii noastre și-au exprimat dorința de a cunoaște dacă poziția bisericii noastre față de Consiliul Ecumenic al Bisericilor s-a schimbat sau nu.

RECOMANDĂM ca documentul oficial publicat în legătură cu acest subiect în 1977 în „Enciclopedia Adventistă de Ziua a Șaptea”, pag. 410—411, să fie adus la cunoștința întregii noastre frățietăți, ceea ce facem și noi în numărul de față al revistei noastre.

Fr. D. Popa, președintele Comitetului Uniunii a prezentat un scurt raport al activității bisericii în noile condiții de libertate, raport ce s-a bucurat de o deosebită atenție din partea întregului comitet. Fr. D. Popa a adresat și cu

această ocazie mulțumiri frățietății advente de pretutindeni care a fost gata să facă sacrificii și să trimită ajutoare în România, rugînd pe bunul Dumnezeu să binecuvînteze din belșug pe cei ce din iubire au sacrificat pentru a veni în ajutorul frățietății și aproapei lor.

Toți cei prezenți au transmis salutul iubirii lor fraților și surorilor din România.

• Miercuri 30 mai a.c. au avut loc la București la sediul Uniunii lucrările Comitetului Executiv al Uniunii, cu participarea — ca invitați — a fraților secretari și contabilii ai Conferințelor. Cu această ocazie s-a prezentat un raport al activității evanghelice și al botezurilor din Sabatul din 26 mai a.c. Tot cu această ocazie s-a analizat stadiul lucrărilor de pregătire a Adunării Generale a Uniunii din 7—10 iunie a.c. Cei prezenți au mulțumit lui Dumnezeu pentru călăuzirea și ocrotirea Sa din acești cinci ani care au trecut și s-au rugat pentru călăuzirea divină în activitatea prezentă și viitoare a bisericii. EBEN-EZER, pînă aici Dumnezeu ne-a ajutat. (1 Sam. 7,12).

Redacția